

JOURNAL

URANTIA-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

TÄSSÄ NUMEROSSA

<i>Urantia-kirjoja Aasiaan</i>	<i>1</i>
IUA-uutisia	<i>2</i>
Uskonnosta – Urantia-kirkkoko pitäisi perustaa? Seppo Kanerva, Helsinki, Suomi	<i>3</i>
Marian neitsyys Andrés Rodríguez, Kolumbia	<i>16</i>
Hengen henki Jerry Prentice, Chamois, Missouri, Yhdysvallat	<i>20</i>
Edistyvän elämän sielustrategiaa Gerald Charette, Ontario, Kanada	<i>24</i>

ANZURA:n konferenssi 5–8.10.2001

Teema: ”Sielun valjastaminen dynaamiseen palveluun”

Uskonto ei ole menetelmä, jolla päästään paikalleen pysähtyneeseen ja autuaaseen mielenrauhaan, vaan se on heräte, joka panee asianomaisen valjastamaan sielunsa dynaamiseen palveluun. Se on koko minuuden pestautumista uskolliseen rakastavan Jumalan palvelukseen ja ihmisen palvelemiseen. [1096:6]

Sydneyyn lukijat ja keskisen rannikon opintoryhmät, jotka toimivat tämänvuotisen ANZURA-konferenssin isäntinä, ovat viime vuoden konferenssista lähtien – jolloin keskitimme huomiomme laajoihin näköaloihin ja tutkimme Urantia-ilmoituksena saamamme lahjan todellista tarkoitusta – kysellet itseltään: ”Okei, mikä teema olisi sopiva tämänkertaiselle konferenssille, jotta se toimisi jatkona vuoden takaisille loistaville keskusteluille ja esitelmille?” Kun viime vuonna tarkasteltiin ilmoituksen laajakantoisempia vaikutusta planeettaamme ja ylösnousemusuramme, tänä vuonna suoritamme sen sijaan lähestymme asioita kahta tietä ja tutkimme joitakin jokapäiväisen käytännön peruskysymyksiä siltä kannalta, miten saisimme laajemmat piirit maailmassa tietoisiksi ilmoituksesta. Ensimmäiseen lähestymistapaan kuuluu tutkia sitä, miten yksittäiset uskovat pääsevät niin pitkälle, että he ovat sisäisesti motivoituneita ryhtymään ”valjastamaan sielunsa dynaamiseen palveluun”. Mikä oli Jeesuksen salaisuus? Toinen haara koostuu niiden palvelumahdollisuuksien tarkastelusta, joita voimme käyttää sekä yksilö- että ryhmätasolla auttaaksemme ilmoituksen viemistä hengellisesti isoavien ihmisten elämään. Esitelmät, työryhmät ja aivoriidet ovat joitakin tulevan konferenssin toimintamuotoja; sen lisäksi ohjelmaan kuuluu seurustelua ja ympäristöön tutustumista.

Konferenssi pidetään Narrabeen Lakeside Parkissa, joka sijaitsee 27 hehtaarin alueella kauniin Narrabeenjärven rannalla ja vain muutaman minuutin päässä Pohjois-Narrabeenin hiekkarannalta. Olemme varanneet joukon loistoluokan villoja, joissa on kaksi makuuhuonetta, olohuone, keittiö, kylpyhuone ja veranta. Konferenssikeskusta kiertävät leveät verannat ja näköala on suoraan järvelle. Keskus on vain lyhyen matkan päässä villoista.

Jotenka siis, Sydneyyn ja keskisen rantakaistan opintoryhmät kutsuvat kaikkia lukijoita irrottamaan viikon lopun verran aikaa kiireisen ihmisen kalenteristaan 5.–8.10 ja hemmottelemaan itseään viikonlopullisella älykäästä ja arvokasta näkemystenvaihtoa kanssalukijoiden seurassa. Koko viikonloppu maksaa vain 220 Australian dollaria; hintaan kuuluu majoitus ja ateriat. Tehkää siis merkintä kalenteriinne ja tulkaa auttamaan meitä potkaisemaan Urantian viidennen aikakauden seuraava vaihe liikkeelle.

Lähetämme aikanaan lisätietoja ja ilmoittautumisohjeet. Kysymykset pyydämme lähettämään osoitteeseen ANZURA, PO Box 609, Narrabeen, NSW 2101, Australia. Puhelin: +61-2-9970-6200, faksi: +61-2-9970-6201 tai sähköposti: anzura@urantia.org.

Siementen kylvöä *Urantia-kirjoja* Aasiaan

Sanotaan, että Jeesuksen opetukset olisi alkuperäisessä ja yhtenäisemmässä muodossaan otettu Aasiassa vastaan suotuisasti.

Samalla kun on todettava, että varhaiskristillisen kirkon itäinen haara, jonka pääpaikka oli Filadelfiasa, pitäytyi Jerusalemin veljiä uskollisemmin Jeesuksen opetuksiin, on myös valittava todettava, ettei sen keskuudesta noussut ketään Pietarin kaltaista, joka olisi mennyt Kiinaan tai ketään Paavalin kaltaista, joka olisi lähtenyt Intiaan, joissa maissa hengellinen maaperä olisi ollut perin otollinen uuden valtakuntaevankeliumin siemenen kylvölle. Nimenomaan nämä Jeesuksen opetukset, muodossa, jossa filadelfialaiset niitä vaalivat, olisivat vedonneet aivan yhtä välittömästi ja tebokkaasti Aasian hengellisesti isoavien kansojen mieleen kuin Pietarin ja Paavalin saarnaaminen lännessä. [1430 :1]

Nämä erilaiset kristittyjen ryhmittymät voivat olla hyödyksi tarjoamalla kodin läntisen sivilisaation piiriin kuuluville eri kansojen mahdollisille lukuisille erityyppisille uskojille, mutta tällainen kristikunnan jakautuneisuus edustaa vakavaa heikkoutta silloin, kun se koettaa viedä Jeesuksen evankeliumia itämaisten kansojen keskuuteen. Nämä rodut eivät vielä ymmärrä, että on olemassa Jeesuksen uskonto, joka on erillään kristinuskosta ja jossain määrin siitä eroava, ja että kristinuskosta on yhä enemmän tullut uskonto Jeesuksesta.

Urantian suuri toivo on siinä mahdollisuudessa, että uusi ilmoitus Jeesuksesta uusin ja entistä laajemmin esityksin hänen pelastavasta sanomastaan hengellisesti yhdistäisi rakastavan palvelun puitteissa hänen nykyisten tunnustuksellisten seuraajiensa monilukuiset perheet. [2086:1—2]

Koska Pietari tai Paavali eivät kristillisen aikakauden alussa levittäneet opetuksiaan Kiinaan eikä muualle Aasiaan, näille alueille on nyt *Urantia-kirjan* hahmossa leviämässä Jeesuksen opetusten väärentämätön muoto. *Urantia-kirjan* englannin- ja koreankielisiä painoksia levitetään nyt Etelä-Koreassa, Kiinassa ja jopa Myanmarissa. Miten nämä rohkaisevat sanat ja käsitykset oikeasta vapaudesta tulevat siellä vaikuttamaan? Löytävätkö Jeesuksen opetukset nyt näiden keltaisen rodun jälkeläisten sydäimestä ja mielestä sopivan maaperän juurtua ja kasvaa?

Mark Bloomfield, joka otti asiakseen *Urantia-kirjan* levittämisen Intiaan, on nyt tunkeutunut yhä

kauemmaksi itään. Tällaista kerrottavaa hänellä oli Kiinasta:

Kaikissa niissä viidessäkymmenessäviidessä Kiinan yliopistossa, joiden toisena opetuskielenä on englanti, on nyt yksi *Urantia-kirjan* kappale. Sekä katoliset että protestanttiset kirkot ovat saaneet tämän ilmoituksen korkeimman tason edustajansa käteen annettuna. Kiinan merkittävimmillä julkisilla kirjastoilla, joista jotkin ovat Aasian suurimpia, on nyt niin ikään oma kirjansa. Oma kirja on matkalla Taiwanin kaikille opetuskeskuksille.

Noin neljännes Kiinan yliopistokirjastojen kirjoista on englanninkielisiä, Shanghaiin kirjastossa osuus on 40 prosenttia. Yksikään niistä kirjastoista, joissa kävin, ei kieltäytynyt kirjasta. Tapaamani kirjastonhoitajat ottivat empimättä vastaan sekä kirjan että sen sanoman. Yhtään kieltäytymistä en kokenut. Jokainen, jolle kirjaa tarjosin, otti sen ilolla vastaan. Lyhyet keskusteluni niiden kirjastonhoitajien kanssa, jotka puhuivat kohtalaista englantia, vahvistivat, että kirjan opetukset ovat hyvin lähellä kiinalaisen sydäntä. Vilahtelivatpa sanat “universaalinen toveruus” ja “universaalinen veljeys” omissakin puheissani.

Viranomaiset pitävät kirkkoja tiukasti silmällä, ja niiden on luonnehdittava itseään “isänmaallisiksi kirkoiksi”. Keskusteltuani kristillisen yhteisön isokenkäisten kanssa vaikutelmakseni jäi, että kirkoissa on silti vielä yltä kyllin vanhaa hyvää kristillistä henkeä. Sain sähköpostia eräältä Beijingin kirkon papilta, joka oli saanut kirjan postissa. Hän kertoi, että hänen pienessä kirkossaan kävi joulupäivänä väkeä useita tuhansia, ja monet heistä joutuivat sisään päästäkseen odottamaan pakkasessa useita tunteja. Oli pidettävä peräjälkeen neljä palvelusta, jotta kaikki halukkaat saivat olla mukana. Tämä kuvastaa osaltaan, mitä Kiinassa tapahtuu.

Etelä-Korean Soulissa Mark on lahjoittanut 350 koreankielistä *Urantia-kirjaa* yliopisto- ja korkeakoulukirjastoille sekä kristillisille kerhoille ja lisäksi 35 kirjaa julkisille kirjastoille. Toiset 231 kirjaa on lahjoitettu yliopistokirjastoille Soulin ulkopuolella, ja kaikki viittaa siihen, että kirjoja lahjoitetaan vielä lisää Soulin ulkopuolella sijaitseville julkisille kirjastoille.

Seuraavana on sitten Myanmar (entinen Burma ja Birma). Myanmar on suunnilleen Thaimaan kokoinen maa, josta tiedämme varsin vähän; syynä lienee se, että puhevapautta on rajoitettu. Se sijaitsee Thaimaan ja Intian itäisen ulokkeen välissä; lisäksi sillä on pitkä maaraja Kiinan kanssa. Myanmaria koskevassa raportissaan Mark kertoo:

Myanmarissahan ei ensinnäkään ole perin monta kirjastoa. Koska tieto on valtaa, vallanpitäjillä ei ole mitään voitettavanaan, jos he jatkavat kansalle tietoa; heillä on päinvastoin paljon menetettävään. Mukanani olleilla 30 kirjalla kykenin kattamaan kaikki tärkeimmät kohteet, ja jos minulla olisi ollut vielä 50 kirjaa lisää, olisin ehkä selvinnyt tullista niidenkin kanssa. "Ison veljen" läsnäolo tuntuu kaikkialla. Ulkomaalaisilta on pääsy yliopistokampuksille kielletty, joten jokainen yliopistokäyntini olisi oman tarinansa arvoinen. Rangoonin yliopistossa onnistuin lopulta ystäväystymään erään vartijan kanssa, joka viimein saattoi minut kirjastonhoitajan pakeille. Tämä otti tyytyväisenä kirjan vastaan ohjaten minut sitten seuraavasta ovesta

yliopistojen keskuskirjastoon. Se on Myanmarin koko yliopistojärjestelmän kirjastolaitoksen keskusostimisto. Kävin siellä pitkän ja antoisan keskustelun kirjastonhoitajattaren kanssa, joka oli harras buddhalainen. Meillä oli paljon yhteistä, eritoten kun puheeksi tuli universaalinen veljeys.

Dagonin yliopistossa, Rangoonin laitamilla, odottelin pääportilla runsaan tunnin, kun katkeamaton virta vartijoita sukkuloi itseni ja kirjastonhoitajan välillä välittäen viestin toisensa perään. Vihdoin kirjastonhoitajatar itse tuli ottamaan vastaan kirjat, ja hän teki sen iloisin mielin ja hyväntahtoisesti.

Usein käy niin, että vaikeudet sisuunnuttavat. Silloin kun valinnan vapautta rajoitetaan ja vaihtoehtoja on tarjolla niukalti, avautuville tilaisuuksille annetaan sitäkin suurempi arvo ja sitoutuminen saattaa olla pitempiäaikaista. Minkälaisia totuudenetsijöitä — tulevaisuuden agondontereita — seuraavina vuosikymmeninä kasvaneeseen näihin vapauden niukkuudesta kärsiviin itäisiin maihin nyt kylvetyistä siemenistä?

IUA-uutisia

Association Sénégalaise de Recherche, d'Étude et de Formation Spirituelle Progressive (*Livre d'Urantia*), ASREFLU [Senegalilainen etenevän hengellisen tutkimuksen, etsinnän ja oppimisen yhdistys (*Urantia-kirja*) ASREFLU] perustettiin Dakarissa 25.2.2001. Kysymyksessä on IUA:n kahdeksas kansallinen yhdistys. ASREFLU:lla on yli 80 jäsentä.

Toivotamme ASREFLU:n puheenjohtajan hra **Moussa N'diayen**, ja varapuheenjohtajan hra. **Mamadou Doudou Diagnen** tervetulleeksi Kansallisten puheenjohtajain ja varapuheenjohta-

jain neuvostoon. Tästä lähtien sekä Moussa että Madou ovat neuvoston täysivaltaisia jäseniä.

* * *

Onnittelemme Yhdysvaltain Urantia-yhdistyksen uusia viranhaltijoita. **Lee Armstrong** on valittu puheenjohtajaksi ja **Mike Wood** rahastonhoitajaksi 1.4.2001 alkaen. He liittyvät varapuheenjohtaja **Dorothy Elderin** ja sihteerin **Connie Greenen** seuraan yhdistyksen hallituksessa.

Kiitämme edellistä puheenjohtajaa **Betty Zehriä** ja rahastonhoitajaa **Morris Kaplowitzia** hyvin tehdystä työstä.

**Suomen Urantia-seuran kesäpäivät pidetään 8.—10.6.2001
Kellokosken Itämeritalossa.**

**Suomen Urantia-seuran vuosikokous pidetään 8.6.2001 kello 19 alkaen
Kellokosken Itämeritalossa.**

Uskonnosta

Ovatko *Urantia-kirjan* opetukset uusi uskonto?

Tulisiko viidenteen käänteentekevään ilmoitukseen uskovien perustaa uusi kirkko?

SEPPO KANERVA
Helsinki, Suomi

Viidenteen aikakautiseen ilmoitukseen uskovien keskuudessa vallitsee suuri hämmennys. He ovat tulleet vakuuttuneiksi *Urantia-kirjaan* sisältyvien opetusten totuudellisuudesta ja he ovat yhtäläisen vakuuttuneita siitä, että heidän tulisi tehdä jotakin; heillä on vahva halu toimia mutta he ovat epätietoisia ja epävarmoja siitä, mitä heidän odotetaan tekevän, miten heidän on määrä toimia. Tämän epävarmuuden ratkaisemiseksi on tarkasteltava muutamaa peruskysymystä. Kyseiset perusasiat ja -kysymykset kuuluvat: Muodostavatko *Urantia-kirjan* opetukset uuden uskonnon? Jos niin on, eikö uskovien siinä tapauksessa tulisi perustaa uusi kirkko, organisoida uusi uskonto? Tarkastelkaamme ilmoituksen itsensä sisältämiä opetuksia.

I. Ovatko *Urantia-kirjan* opetukset uusi uskonto?

Kiertelemätön vastaus yllä olevaan kysymykseen kuuluu: **kyllä** opetukset esittävät uuden uskonnon ja johdattavat lukijansa tähän uuteen uskontoon. Koska vastaus on ilmoituksellinen, voimme olla kuitenkin varmoja siitä, että uusi uskonto ei ole odotustemme mukainen. Vaikka vastaus on myöntävä, se ei ole silti ihmisen perinteisen ajattelun mukainen.

Meidän tulee tietenkin puhdistaa mielemme kaikista sellaisista käsityksistä, että *Urantia-kirja* itse olisi uskonto. Tällaistaikin väitettä on hetken aikaa käsiteltävä, sillä on olemassa pieni joukko lukijoita, joilla asiat ovat menneet niin pahasti sekaisin, että he uskovat kirjan olevan heidän uskontonsa. *Urantia-kirja* on kirja; se ei voi olla kenenkään uskonto. Uskonto on se elävä hengellinen suhde Jumala Isään, jollaista jokainen uskova ja uskonharjoittaja vaalii sydämessään. Kirjan opetukset vain kuvailevat uskontoa, valottavat tuota elävää suhdetta uskovan ja hänen Tekijänsä välillä ja johdattavat lukijan oman uskontonsa parempaan ymmärtämiseen.

Tämänlaatuinen tutkielma on tapana aloittaa joukolla määritelmiä. Tämä tapaus on kuitenkin jopa tässä suhteessa erilainen. Meidän ei tarvitse löytää määritelmää sille, mitä uskonto on! Mieleemme saattaa palautua toteamus sivulta 1119:

Havainnoivat mielet ja erittelevät sielut tunnistavat kyllä uskonnon, kun he löytävät sen kaltaistensa elämästä. Uskonto ei kaipaa mitään määrittelyä, sillä me kaikki tunnemme sen sosiaaliset, ähylliset, moraaliset ja hengelliset bedelmät. Ja tämä kaikki versoo siitä tosiasista, että uskonto on ihmisrodun omaisuutta; se ei ole kulttuurin jälkeläinen. On totta, että ihmisen uskonnonkäsittäminen on

edelleenkin inhimillistä, ja sen vuoksi se joutuu helposti tietämättömyyden kableisiin, taikauksen orjuuteen, viisastelua edustavien harhakäsitysten valtaan ja väärän filosofian harhaluulojen ubriksi. [1119:6]

Uskonto väistää kaikki määritelmät. Muuan toinen toteamus paljastaa saman seikan seuraavin sanoin:

Ja tätä uskonnollisen ajattelun ja kokemuksen tulkinnan moninaisuutta osoittaa se, että kahdennenkymmenennen vuosisadan teologit ja filosofit ovat laatineet kuudetta sataa erilaista uskonnon määritelmää. Jokainen ihminen määrittelee uskonnon todellisuudessa siinä muodossa, miten hän itse kokemukseen pohjautuvasti tulkitsee ... jumalallisia virikkeitä ... [1129:8]

Uskonto on niin suuressa määrin henkilökohtaista, ettei teologiakaan ole sitä, miksi se perinteisesti käsitetään. Seuraava toteamus lienee uutta suurimmalle osalle *Urantia-kirjaan* uskovia ja se saattaa olla uutta jopa teologeille:

Teologia on aina oman uskontosi tarkastelua; jonkun toisen ihmisen uskonnon tutkiminen on psykologiaa. [1135:3]

Edellä esitetyt toteamukset uskonnon henkilökohtaisesta ja yksilöllisestä luonteesta muodostavat alkutahdit viidennessä aikakautisessa ilmoituksessa esitetuille uuden uskonnon luonnehdinnoille.

Maailmankaikkenden perimmäistä todellisuutta ei voi käsittää matematiikan, logiikan eikä filosofian avulla, vaan ainoastaan kokemalla henkilökohtaisesti sen, että yhä enemmän mukautuu persoonallisen Jumalan jumalalliseen tahtoon. Ei tiede, ei filosofia eikä teologia voi vahvistaa Jumalan persoonallisuutta. Vain taivaallisen Isän uskonpoikien henkilökohtainen kokemus voi tuoda mukanaan Jumalan persoonallisuuden tosiasiallisen hengellisen tajuamisen. [31:5]

Siinä ovat *Urantia-kirjassa* esitetyn uuden uskonnon perustukset ja sen kivijalka. Uusi uskonto on ennen kaikkea muuta **henkilökohtainen**.

1. Uuden uskonnon luonnehdintoja. Ilmoituksen esittämä, ajama, tukema ja vahvistama uusi uskonto esitetään monenlaisin määrittein. Näitä luonnehdintoja ovat "Jeesuksen uskonto", "oikea uskonto", "todellinen uskonto", "henkilökohtainen uskonto", "henkilökohtai-

sen kokemuksen uskonto“ ja “hengen uskonto“. Mukana kulkevista luonnehdinnoista tai määritteistä riippumatta kysymys on samasta uskonnosta. Institutionaalista, järjestynyttä uskontoa ei kertaakaan luonnehdita “oikeaksi“, “todelliseksi“, “aidoksi“ tai “hengen uskonnoksi“.

Uusi uskonto on henkilökohtainen. Uusi uskonto, Jeesuksen uskonto, on uskonto, joka merkitsee henkilökohtaista suhdetta Taivaalliseen Isään; se on henkilökohtainen uskonto; se on hengen uskonto, vastakohtana institutionaaliselle ja organisoitulle mielen uskonnolle. Tätä uutta uskontoa koskeva opetus on yksi *Urantia-kirjan* keskeisimmistä opetuksista. Uuden uskonnon keskiöstä löydämme yksilön — emme kollektiivia. Jeesus on tämän uuden uskonnon perustaja:

“Ja olemme nyt joutumassa katkeraan yhteenottoon juuri tällaisen [perinteisen] uskonnon kanssa, sillä ei kulu kauankaan, kun ryhdymme rohkeasti julistamaan uutta uskontoa — uskontoa, joka ei sanan nykyisessä merkityksessä ole uskonto; uskontoa, joka ennen kaikkea vetoaa ihmisen mielessä olevaan Isäni jumalalliseen benkeen; uskontoa, joka saa arvovaltansa hyväksymisensä tuottamista hedelmistä, jotka varsin varmasti tulevat esille kaikkien ihmisten henkilökohtaisessa kokemuksessa, kunhan he todella ja tosissaan alkavat uskoa tämän korkeamman hengellisen kanssakäymisen sisältämiin totuuksiin.“ [1730:0]

Äskeisillä sanoilla on kantavuutta tänäkin päivänä. Viidenteen käänteentekevään ilmoitukseen uskovien riveissä esiintyvä hämmentyneisyys osoittaa, että perinteisellä ihmisajatuksella uskonnon institutioimisesta on paljon kannatusta, ajatus *Urantia-kirjan* opetuksista ja niiden ympärille organisoitavasta uskonnosta on varsin houkutteleva.

Mestari ei koskaan perustanut institutionaalista tai organisoitua uskontoa. Jeesus ei kertaakaan opettanut mitään, joka olisi koskenut uskonnon sosiaalistamista tai kollektiivista uskontoa. Mestarin henkilökohtainen evankeliumi on Jumalan Isyys ja kaikkien ihmisten universaalinen veljeys (1084:0; kts. myös 1590:5). Jeesuksen evankeliumiin perustuva Jeesuksen uskonto on **henkilökohtaisen kokemuksen** uskonto:

Jeesus perusti uskonnon, jonka sisältönä on Jumalan tahdon täyttämisen ja ihmisten veljeskunnan palvelemisen saatu henkilökohtainen kokemus. [2092:4]

Uskontoa ei voi lahjoittaa, saada, lainata, oppia eikä kadottaa. Se on henkilökohtainen kokemus, joka kasvaa suhteessa lopullisten arvojen kaipuuseen. [1095:2]

Mitään vaaraa ei kätköidy siihen, että uskonto muuttuu yhä enemmän yksityisasiaksi, henkilökohtaiseksi kokemukseksi, niin kauan kuin uskonto ei menetä epäitsekäiseen ja rakastavaan sosiaaliseen palveluun kannustavaa vaikutustaan. [1090:3]

He [apostolit] havaitsivat kaikki, mikä suuri arvo on ihmisiin luotavalla suoralla ja henkilökohtaisella kosketuksella. He palasivat Jeesukseen luo mukanaan entistä täyd-

litempi käsitys siitä, että uskonnossa on viime kädessä kysymys puhtaasti ja kokonaan henkilökohtaisesta kokemuksesta. [1539:4]

“... nyt minä olen tullut antamaan teille omakohtaisen uskonnon.“ [1629:5]

Uusi uskonto on dynaaminen, aktiivinen ja sanakarillinen. Uskonnon julkituloa ja ilmenemistä uskonharjoittajain elämässä kutsutaan “hengen hedelmiksi.“ (Hengen hedelmistä saat lisätietoa lukiessasi uudelleen kohdat 381:7 ja 2054:3). Yksi näistä hengen hedelmistä, yksi **oikean** ja **todellisen** uskonnon ilmenemistä, on pakottava palvelemisen tarve, vastustamaton toiminnan tarve. Vaikka uusi uskonto onkin **henkilökohtaista**, se ei millään muotoa ole sisäänpäin kääntynyttä. Se ei ole mitään eristyvää mietiskelyä ja minuuden erittelyä. Tunteilu, emootio ja mystisismi eivät ole tämän uskonnon perusta, vaikka tunne ja emootio väistämättä ovatkin uskonnon seuralaisia (1110:12). Uusi uskonto on erinomaisen ulospäin suuntautunutta. Se on voimallisen ekstroverttiä.

Ilman sangen aktiivista persoonallisuutta mitään todellista uskontoa ei ole olemassa. [1120:4]

Oikean uskonnon pitää toimia. [1121:1]

Jeesus oli seuraajilleen jo opettanut, ettei hänen uskontonsa ollut koskaan passiivista, vaan hänen opetuslastensa oli määrä laupeudentyössään ja rakkauden julkituomisissaan olla aina aktiivisia ja positiivisia. [2064:3]

Jeesuksen uskonto on dynaamisin ihmisrotua milloinkaan aktivoivoin voima. Jeesus murskasi perinteet, hävitti dogmit ja kutsui ihmiskuntaa nousemaan ajallisuudessa ja ikuisuudessa korkeimpien ihanteidensa tasalle — olemaan täydellinen, niin kuin taivaallinen isä on täydellinen. [1091:2]

*Jeesus toi positiiviselle toiminnalle ominaisen hengen juutalaisen uskonnon passiivisiin opinkappaleisiin. Negatiivisen seremoniallisiin vaatimuksiin mukautumisen sijasta Jeesus teroitti, miten tärkeätä on positiivisesti tehdä, mitä hänen uusi uskontonsa tämän uskonnon hyväksyviltä edellytti. Jeesuksen uskonto ei koostunut pelkästään evankeliumin edellyttämien asioiden **uskomisesta**, vaan niiden tosiasiallisesta **tekemisestä**. Hän ei opettanut, että olennaisinta hänen uskonnossaan olisi sosiaalinen palvelu, vaan pikemminkin niin, että sosiaalinen palvelu oli yksi niistä vaikutuksista, jotka todellisen uskonnon hengen omaaminen väistämättä sai aikaan. [1769:10]*

Jokainen uskonnollinen käsitys, joka kykenee uskovan hengellistämiseen, tulee ehdottomasti saamaan aikaan voimallisia seuraamuksia tällaisen uskonnonharjoittajan sosiaalisessa elämässä. Uskonnollinen kokemus tuottaa tämän hengen jobdatuksessa olevan kuolevaisen jokapäiväisessä elämässä vääjäämättä “hengen hedelmiä“. [1091:5]

Vaikka uskonto on pelkästään henkilökohtainen hengellinen kokemus — Jumalan tuntemista Isäksi —, tämän kokemuksen luonnollinen seuraus — ihmisen tunteminen veljeksi — edellyttää, että minuus määrittelee suhteensa muihin minuuksiin, ja tällöin mukaan tulee uskonnollisen

elämän sosiaalinen eli ryhmäaspekti. Uskonto on ensiksi sisäistä eli henkilökohtaista sovitautumista, ja sitten siitä tulee sosiaaliseen palveluum eli ryhmäasentoitumiseen liittyvä kysymys. [1090:10]

Uskonnon tehtävä on kuitenkin valmistaa ihmistä kohtaamaan urbeasti, jopa sankarillisesti, elämän hankaluudet. Uskonto on evolutionaarisen ihmisen yliveriaisen avun, se ainoa asia, joka antaa hänelle kyynyn jatkaa vaellustaan ja "kestää niin kuin hän näkisi Hänet, joka on näkymätön." [1121:1]

Uusi uskonto on vapauden ja kablettomuuden uskonto. Kukaan ei tule sanomaan sinulle, mikä on totta tai miten ja mitä uskoa. Jeesuksen uskonto on vapauden uskonto. Jeesus avasi dogmien, uskonkappaleiden ja jähmettyneiden, paikalleen pysähtyneiden ja tukahduttavien seremonioiden, rukouskaavojen, käyttäytymissääntöjen ja uskontunnustusten vankilan oven.

Ei siis ihme, että nämä uuteen uskuntoon uskovat saattoivat huudahtaa: "Missä Herran henki on, siellä on vapaus." [2065:2]

Hengen uskonto jättää teidät iäti vapaiksi seuraamaan totuutta, minne ikinä hengen johdatukset teitä vievätkin. [1731:3]

Olette astuneet ulos niiden kaltaisten joukosta, jotka katsovat parhaaksi tyytyä mielen uskuntoon, jotka kaipaavat turvallisuutta ja jotka asettavat etusijalle yhdenmukaisuuden. Olette katsoneet paremmaksi vaihtaa auktoriteettiuskoon perustuvan varmuudentunteenne vakuuttuneisuuksiin, jotka johtuvat seikkailumielisen ja edistyneen uskon hengestä. Olette rohjenneet vastustaa institutionaalisen uskonnon ankaraa orjuutta ja hylätä niiden kirjaan vietyjen perimätietojen arvovalan, joita nyt pidetään Jumalan sanana ... [1730:6]

Hänen uskontonsa ei koskaan (hänen aikanaan) keitettyyn uskonkappaleiksi ja teologiseksi laeiksi; hän ei jättänyt jälkeensä riviäkään kirjoitusta. Hänen elämänsä ja opetuksensa testamentattiin universumille innoittavaksi ja ihanteelliseksi perinnäksi, joka soveltuu kaikkien aikakausien hengelliseksi opastukseksi ja moraaliseksi neuvoiksi kaikissa maailmoissa. Ja vielä tänäkin päivänä Jeesuksen opetus erottautuu sellaisenaan kaikista uskonnoista, jos kohta se on niiden jokaisen elävä toivo. [1583:3]

Mutta jos uskonnon halutaan antavan virikkeitä yksilölliselle luonteen kehitykselle ja lisäävän persoonallisuuden ebehtymistä, sitä ei pidä standardisoida. Mikäli sen on määrä antaa virikkeitä kokemuksen arvioimiselle ja toimia arvoboukuttimena, sitä ei saa kaavamaisista. Mikäli uskonnon on määrä edistää korkeimpia kuuliaisuussubteita, sitä ei pidä muodollistaa. [1089:11]

Vapaus on niin täysimääräistä, ettei se tunne eikä tunnusta edes mitään käyttäytymissääntöjä; mitään moraalisaantöjä tai -lakeja ei ole. Jumala on laki. Uskovan itsekontrolli ja itsehillintä tulevat takaamaan, että käyttäytyminen taivaan valtakunnassa edustaa korkeaa eettisyyttä; taivaan valtakunnassa, jonka uskontona on tämä uusi uskonto.

Mutta minä tulen mukaan uusi sanoma, joka puhuu itsensämuokkamisesta ja itsehillinnästä. Näytän teille sellaisen elintavan, jonka taivaassa oleva Isäni on minulle paljastanut. [1609:3]

Hän opetti ... että tietoisuus uskovien perheen jäsenyydestä johtaa väijäämättä tämän perheen käyttäytymissääntöjen noudattamiseen ... [1862:6]

... todellinen uskonto on minuuden omistautumista merkityksellisten ja korkeampien arvojen palvelemiseen. Kun uskonto kehittyy, etükasta tulee moraalifilosofiaa ja moraalisuudesta tulee korkeimmista merkityksistä ja ylimmistä arvoista — jumalallisista ja hengellisistä ihanteista — muodostuvien normien mukaista itseuria. Ja näin uskonnosta tulee spontaania ja kauneinta mahdollista omistautumista, rakkaudesta kumpuavan lojaalisuuden kokemus. [1012:6]

2. Uuden uskonnon ilmentymiä. Uusi uskonto ilmenee hengen hedelminä. Hengen hedelmien tuottaminen on päättämätöntä, jatkuvaa ja pysyvää. Tämä uusi uskonto on elämäntapa, se ei ole jokin erillinen elämän osa-alue, jota harjoitetaan vain silloin tällöin, joissakin erikoisissa elämäntilanteissa. Ei. Se on jatkuvaa, se ei koskaan pääty.

... uskonto on yhtä paljon tapa elää kuin tapa ajatella. [1013:9]

Tämä uusi Jeesuksen uskonto ei ollut vailla käytännön tason seuraamuksiaan, mutta oli hänen opetuksestaan löydettävissä mitä hyvänsä sellaista, jolla on käytännön tason poliittista, sosiaalista tai taloudellista arvoa, se on luonnollinen tulos tästä sielun sisäisestä kokemuksesta sen tuodessa esille hengen hedelmiä aitoa henkilökohtaista uskonnollista kokemusta edustavassa spontaanissa ja päivittäisessä hoivassa. [1585:4]

Dynamismi on uuden uskonnon silmiinpistävin hengen hedelmä ja ilmentymä. Uuden uskonnon merkittävin seuraamus on halu toimia ja palvella kaltaisiaan, halua muuttaa maailmaa. Vaikka ryhmäpalvontaa, rukoilua ja muita uskonharjoittajain kollektiivisia toimintoja ilmoituksessa käsitelläänkin, niitä ei kuitenkaan missään kohdassa esitetä uuden uskonnon ominaispiirteinä.

Palvelu. Uusi uskonto on palvelun uskonto. Palvelu on uuden uskonnon näkyvin piirre.

*Jeesus toi elämällään esille **palvelemisen** uskonnon. [67:5]*

Jeesuksen uskonto tosiaankin ottaa herruutensa [siihen uskovat] ja muuttaa heidät, se edellyttää ihmisten omistavan elämänsä sille, että he etsivät tietoa taivaallisen Isän tahdosta, ja se vaatii elämiseen annettujen energioiden pyhittämistä ihmisen veljeyden epäitsekäiseen palvelemiseen. [2083:2]

Maailman muuttaminen. Halu olla mukana maailman muuttamisessa, maailman tekemisessä paremmaksi

asuipaikaksi, liittyy läheisesti palvelemisenhaluun. Oikeitten uskonharjoittajien, aitojen uskovien, mukanaolo maailman asioiden hoidossa on itse asiassa ainoa keino muuttaa maailmaa tavalla, joka johtaa todelliseen ja kestäväan muutokseen. Uskovat ovat maailman toivo — vaikkei maailma yleisesti ottaen sitä tiedä saatikka sitä tunnusta. Oikea, aito uskonto ei ole passiivista tai välinpitämätöntä uskonnollista autuutta; se ei ole poikauden ja taivaan valtakunnan auringonpaisteessa loikomista. Ei. Se on mieluumminkin päättymätöntä hengen hedelmien tuottamista. Oikea uskonto toimii; se toimii tarmokkaasti ja voimallisesti.

Uskonnon rooliin maailman parantajana liittyy kolme tärkeää periaatetta: 1. Pysyvän vaikutuksen ja arvon omaava muutos toteutuu uskonharjoittajain toiminnan tuloksena. 2. Uskonharjoittajain tulisi yhdistää voimansa, mutta uskonto sinänsä ei saa kantaa huolta muusta kuin uskonnosta. 3. Uskonto on maailman muuttamiseen tarvittavan energian lähde, ja uskonnon tulee toimia neuvonantajana.

Oikean uskonnon sosiaaliset ominaispiirteet koostuvat siitä tosiasista, että se poikkeuksesta koettaa käännäyttää yksilön ja muuttaa maailman. Uskonto antaa ymmärtää, että on olemassa vielä löytymättömiä ibanteita, jotka nousevat kauas jopa sivilisaation kypsimpien instituutioiden korkeimpiin sosiaalisiin menettelytapoihin kätkeytyvien, tunnettujen eettisten ja moraalilainien yläpuolelle. Uskonto kurottautuu kohti löytymättömiä ibanteita, tutkimattomia realiteetteja, inhimillisiä arvoja korkeammalla olevia arvoja, jumalallista viisautta ja aitoa hengen saavuttamista. Oikea uskonto tekee kaikkea edellä mainittua; mitkään muut uskomukset eivät ansaitse uskonnon nimeä. [1781:1]

Vain omakohtaiseen hengelliseen kokemukseen perustuva todellinen uskonto voi sivilisaation nykyisessä kriisissä toimia hyödyllisesti ja luovasti. [1087:4]

... sillä uskonto, aito uskonto, on sen korkeamman energian korvaamaton lähde, joka panee ihmiset luomaan ihmisten veljeyteen perustuvan korkeamman sivilisaation. [883:1]

Kuluvan aikakauden uskonnollinen haaste kohdistuu niihin kaukonäköisiin ja eteenpäin katsoviin miehiin ja naisiin, jotka omaavat hengellistä ymmärrystä ja uskaltavat rakentaa uuden ja kiehtovan elämisen filosofian laajentuneista ja erinomaisen yhdentyneistä, nykyaikaisista kosmisen totuuden, universumin kauneuden ja jumalallisen hyvyyden käsityksistä. Sellainen uusi ja oikeamielinen moraalinäkemys on vetoava kaikkeen siihen, mikä ihmismieleessä on hyvää, ja on oleva haasteena sille, mikä ihmismieleessä on parasta. [43:3]

On hyvä huomata, että ilmoitus kehottaa kaukonäköisiä ja eteenpäin katsovia miehiä ja naisia rakentamaan uuden filosofian — ei uutta uskontoa.

Uskonnon velvollisuus on toimia ja antaa opastusta maailmaa uudistettaessa, aina mielessään sen opetuksen pitäen, että uskonto ei ole mikään erillinen elämän osaluue, vaan se on mieluumminkin elämäntapa.

Uskonnon suoritettavana ei ole mitään uusia velvollisuuksia, mutta siihen vedotaan painokkaasti, jotta se toimisi viisaana oppaana ja kokeneena neuvonantajana kaikissa ihmisen kohtaamisissa uusissa ja nopeasti vaihtuvissa tilanteissa. [1087:1]

Yhteiskunnallisen vaikuttajan ominaisuudessa uskonnon tärkein tehtävä on ihmiskunnan ibanteiden lujittaminen näinä vaarallisina aikoina, jolloin siirrytään yhdestä sivilisaation vaiheesta toiseen, yhdeltä kulttuurin tasolta toiselle. [1086:6]

Elävään kokemukseen perustuvalla uskonnolla ei ole mitään vaikeuksia pysyä kaikkien näiden yhteiskunnallisten kehitysilmiöiden ja taloudellisten mullistusten edellä. Näiden muutosten keskellä se toimii aina moraalisen vaikuttajana, sosiaalisena oppaana ja hengellisenä luotsina. [1088:1]

Mutta uskonnolla on paljon muutakin sanottavaa maailman muuttamisesta. Muutoksen on määrä tapahtua niiden yksittäisten uskonharjoittajain voimin, jotka ovat aktiivisia, työskentelevät ja toimivat yhteiskunnan kentällä.

Uskonnon asiana on luoda, ylläpitää ja herättää yksittäisessä kansalaisessa sellaista kosmista kuuliaisuutta, joka ohjaa häntä saavuttamaan menestystä kaikkien näiden vaikeiden mutta toivottavien yhteiskunnallisten palvelusten edistämiseksi. [1089:8]

Aito uskonto tekee uskonnonharjoittajasta sosiaalista hyvää säteilevän, ja se luo näkemyksiä siitä, mitä on ihmisten välinen toveruus. [1089:9]

Maailman uskonnollisen muuttamisen perimmäisenä tavoitteena on Jumalan Isyyteen perustuvan ihmisten välisen veljeyden aikaansaaminen. Jumalallinen ihmisten asioihin puuttuminen ei missään nimessä ole keino toteuttaa ihmisten veljeyys. Omissa nimissään toimivat institutionaaliset auktoriteettiuskonnot eivät kykene saamaan aikaan ihmisten veljeyttä — vaikka ne saarnaisivat sitä naama punaisena. Ei. Se on saavutettavissa vain oikeiden uskonharjoittajain, hengen uskonnon kannattajien, työllä.

Toive ihmisten veljeydestä voi toteutua, kun, ja niin kuin, yhdistävä ja jalostava hengen uskonto — hengelliseen kokemukseen perustuva uskonto — kyllästää ja peittää varjonsa toisistaan poikkeavat, arovaltaan perustuvat mielen uskonnot. [1732:1]

Hengen uskonto kokoaa ihmisiä vähä vähältä yhteen ja saattaa heidät muuttamaan toisiaan kohtaan ymmärtäväsien myötätuntoisiksi. [1732:2]

Kyseiset yksilöt saattavat — ja heidän tulisi — työskennellä yhdessä ja toimia organisaatioissa muiden ihmisten kanssa; onhan oikeita uskonharjoittajia myös kaikkien institutionaalisten uskontojen kannattajissa. Heidän ei kuitenkaan tule koskaan tehdä sitä uskonnollisena ryhmänä tai uskonharjoittajain järjestönä.

Uskonnonharjoittajat kokoontuvat jonakin päivänä yhteen ja ryhtyvät aktuaalisesti yhteistyöhön pikemminkin ihanteiden ja tarkoituserien yhtenäisyyden pohjalta kuin koettamalla saada aikaan yhteistyötä psykologisten mielipiteiden ja teologisten uskomusten pohjalta. Päämäärien, mieluummin kuin uskonkappaleiden, tulisi yhdistää uskonnonharjoittajia. Koska aidossa uskonnossa on kysymys henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta, on väistämätöntä, että jokaisella yksittäisellä uskonnonharjoittajalla on oma ja henkilökohtainen tulkintansa siitä, miten hän tämän hengellisen kokemuksen käsittää. Annettakoon sanan "usko" merkitys mieluummin yksilön suhdetta Jumalaan kuin sellaista opillista sanamuotoa, jonka jokin kuolevaisryhmä on kyennyt sopimaan yhteiseksi uskonnolliseksi kannanmääritykseksi. [1091:6]

Uskonnonharjoittaja ei suhtaudu sosiaaliseen kärsimykseen kylmäkiskoisesti, hän ei ole välinpitämätön yhteiskunnallista epäoikeudenmukaisuutta kohtaan, hän ei pysyttäjydy sivussa talousajattelusta, eikä hän liioin suhtaudu poliittiseen tyranniaan ikään kuin sitä ei olisikaan. Yhteiskunnalliseen uudistustyöhön uskonto vaikuttaa välittömästi, sillä se hengellistää yksittäisen kansalaisen ja antaa hänelle ihanteita. Näiden yksittäisten uskonnonharjoittajain asennoituminen vaikuttaa epäsuorasti kulttuurisivilisaatioon silloin, kun heistä tulee monenlaisten sosiaalisten, moraalisten, taloudellisten ja poliittisten ryhmien aktiivisia ja vaikutusvaltaisia jäseniä. [1088:4]

Mutta uskonnon ei tulisi olla suoranaisesti tekemisissä sen paremmin uusien yhteiskuntajärjestysten luomisen kuin vanhojen järjestysten säilyttämisen kanssa. [1086:2]

Uskonto ei saa joutua elimellisesti mukaan maalliseen yhteiskunnan uudistustyöhön eikä talouden uudelleenorganisointiin. Mutta sen on aktiivisesti pysyttävä kaikkien näiden sivilisaation edistymisilmioiden rinnalla muotoilemalla uudelleen, selkeällä ja voimakkaalla tavalla, moraaliset käskynsä ja hengelliset ohjeensa sekä edistyvä filosofiansa ihmiselosta ja tämän jälkeen seuraavasta elonjäämisestä. [1087:3]

Mutta uskonnollisten ryhmien muodollistuminen hävittää monesti juuri ne arvot, joiden edistämiseksi ryhmä alunperin organisoitiin. [1089:9]

Uskonnonharjoittajien on toimittava yhteiskunnassa, elinkeinoelämässä ja politiikassa yksilöinä, ei ryhminä, puolueina eikä instituutioina. Uskonnollisesta ryhmästä, joka ottaa asiakseen toimia muussa kuin uskonnonharjoittamisen tarkoituksessa, tulee oitis poliittinen puolue, talusjärjestö tai sosiaalinen instituutio. Uskonnollisen kollektiivismin tulee rajoittaa ponnistelunsa vain uskonnollisten asioiden edistämiseen. [1087:6]

Kansainvälinen Urantia-yhdistys on rakennettu nimenomaan kaikki edellä todettu mielessä pitäen. IUA on uskonharjoittajain, viidenteen käänteentekevään ilmoitukseen uskoven, organisaatio; se ei silti ole uskonnollinen organisaatio; se ei ole kirkko, ei edes puolittain kirkko eikä kirkon alkio. IUA on tarkoitettu palvelemaan, tukemaan ja inspiroimaan, jakamaan tietoa ja

kouluttamaan, harjoittamaan ja innostamaan ilmoituksen syvällistä opiskelua ja luomaan tilaisuuksia kokemusten vaihtamiseen niitten välillä, jotka muuttavat maailmaa. Tällä keinoin inspiroidut, innostetut, valistetut ja tuetut yksilöt ovat niitä, jotka muuttavat maailman. IUA:n ei ryhmänä ole tarkoitus olla eikä siitä ole tarkoitus tulla minkäänlaisen maailmanparannuksen väline.

Rakkauteen perustuva kanssakäyminen on uuden uskonnon merkittävä ilmenemismuoto. Koska uskonnonharjoittaja tunnistaa toisen uskonnonharjoittajan ja koska sama hengen uskonto on heille yhteinen, on varsin luonnollista, että he rakastavat toisiaan ja etsiyvät toistensa seuraan. Koskei uusi uskonto kuitenkaan ole erillinen elämän osa-alue vaan pikemminkin elämäntapa, tulisi olla yhtä luonnollista, ettei uskonnonharjoittajain kanssakäyminen rajoitu niihin toimintoihin, joita perinteisesti pidetään "uskonnollisina" tai "hengellisinä", kuten ryhmäpalvontaan ja rukoiluun.

Läheinen kanssakäyminen muiden uskonnonharjoittajain kanssa antaa hengelliselle kasvulle keskinäisiä virikkeitä. Rakkaus tarjoaa maaperän uskonnolliselle kasvulle — objektiivisen mielenkiinnon kohteen subjektiivisen mielihyvätavoittelun sijalle — ja silti se tuottaa yliverstaista subjektiivista tyydytystä. Ja uskonto ylevöittää jokapäiväisen elämän arkeisen raadannan. [1094:2]

Uusi uskonto ei tavoittele väivattomuutta, ihmeitä eikä suoraa jumalallista väliintuloa. Muuan *Urantia-kirjan* uusista ja jopa vallankumouksellisista opetuksista on ilmoitus eri universumiaikakausista ja niitä vastaavista kehittyvistä Jumalista: Ajallisuuden ja avaruuden finiittinen aikakausi, Korkeimman aktuaalistumisen toimipiiri tunnussanoinaan **evoluutio, kokemus ja edistys**; transsendenttisen avaruuden ja superajan absoniittinen aikakausi, Perimmäisen aktuaalistumisen toimikenttä; ja lopulta absoluuttinen aikakausi, Absoluuttisen Jumalan kehkeytymisen toimikenttä. Me kuolevaiset ihmiset kuulumme finiittiselle aikakaudelle, jossa on kaksi olennaista aspektia: evoluutio-kasvu ja kokeminen. Tämä seikka on Jumalan määräämä; se on Isän tahto.

Evoluutio on tapa, jolla finiittisenä universumiaikakautena edistytään. Evoluutio on Jumalan määräämä, Jumalan kontrolloimaa, Jumalan ylläpitämää, mutta ylipäätään ottaen evoluutio toteutuu evolutionaaristen olentojen — Jumalan poikien, kuolevaisten, keskiväliolentojen, enkeleiden, Melkisedekien, Lanonandek- ja Vorondadek-Poikien, Paratiisin Poikien, Jumalallisten Hoivaajien, Totuuden Hengen ja Pyhän Hengen ja Valtiashenkien ponnistuksin heidän nauttiessaan sellaisen Isän osasten kuin Ajatuksenmuuttajien, Ajatuksen-suuntaajien, Ajatuksenvalvojen ja monien muiden jumalallisten entiteettien apua. Vaikka näin onkin, suora ja välitön jumalallinen puuttuminen on äärimmäisen poikkeuksellista. Ihmeitä ei juurikaan satu. Mitään sijaa ei tässä ole magialle tai kanavoinnille — joidenkuiden

itse itsensä nimittäneiden “valittujen ihmisten” väitetysti yli-inhimillisiltä tai jopa jumalallisilta olennoilta saamille viesteille. Suora sanallinen kommunikointi jumalallisten tai henkientiteettien kanssa on äärimmäisen poikkeuksellista. Evoluutio on ohjelmoitu marssimaan eteenpäin; se on hidasta mutta äärettömän tehokasta. Evoluution ensimmäinen periaate on sen spontaanisuus, se toteutuu kaikkien mukana olevien vapaasta tahdostaan tekemin toimin. Jumalat eivät pakota tahtoaan kenellekään.

Sanottu seikka tarkoittaa sitä, että evoluutio koostuu ponnistelusta, pyrkimisestä ja kamppailusta; siihen kuuluu paljon vaivaa, tuskaa, vaikeuksia ja kärsimistä. Se ei ole helppoa. Uusi uskonto on tästä kaikesta tietoinen ja hyväksyy sen riemullisesti. Uusi uskonto pyrkii saamaan selville, mikä Isän tahto on, ja noudattamaan sitä, ja se ottaa sankarillisesti vastaan edistymiseen erottamattomasti kuuluvat haasteet, hankaluudet ja vaikeudet.

Olette minun apostoleitani, eikä uskonnosta saa muodostua teille teologista suojapaikkaa, jonne voitte paeta pelätessänne joutua kasvokkain hengellisen edistymisen ja idealistisen tutkimusmatkailun tiellä olevien karujen realiteettien kanssa, [1733:6]

Evolutionaarinen ihmisen ei luonnostaan pidä kovaa työntekoa herkkuna. Jotta hän elämän kokemuksessaan pysyisi kasvavan uskonnollisen kokemuksen asettamien kannustavien vaatimusten ja pakottavien yllykkeiden tasalla, merkitsee se lakkaamatonta aktiivisuutta hengellisen kasvamisen, älyllisen avartumisen, uusiin tosiasioihin yltämisen ja sosiaalisen palvelun alueilla. Ilman sangen aktiivista persoonallisuutta mitään todellista uskontoa ei ole olemassa. Siksi velttommat ihmiset usein koettavatkin välttyä aidon uskonnon edellyttämältä ankaralta toiminnalta eräänlaatuisen näppärän itsepetoksen avulla eli vetäytymällä stereotyyppisten uskonnollisten oppien ja dogmien tarjoamaan valbeelliseen suojaan. Aito uskonto on kuitenkin elävää. Uskonnollisten käsitysten älyllinen jähmettäminen on samaa kuin hengellinen kuolema. Ideoita ei uskonto ole käsiteltävissä, mutta heti kun uskonto madalletaan pelkäksi ideaksi, se ei enää ole uskontoa, vaan siitä on tullut vain eräs ihmisperäisen filosofian alalaji. [1120:4]

Mutta uskontoa ei koskaan kohoteta niin kutsuttuun yliluonnolliseen vetoamalle. Ihmeiden tavoittelu merkitsee paluuta primitiivisiin magiauskontoihin. Oikealla uskonnolla ei ole mitään tekemistä niin kutsuttujen ihmeiden kanssa, eikä ilmoitususkonto koskaan viittaa ihmeisiin arvovaltansa todisteena. Iäti ja aina uskonto on lujasti kiinni omakohtaisessa kokemuksessa. [1128:3]

Perinne on turvallinen pakopaikka ja helppo tie niille pelokkaille ja puolisydämisille sieluille, jotka vaistomaisesti karttelevat uskaliaan löytöretken muodossa uskon merillä, tutkimattoman totuuden aavoilla ulapoilla tehtiäin matkoihin liittyviä hengen kilvoitteluja ja mentaalisia epävarmuuksia, jotka tulevat vastaan etsittäessä yhä kaukaisempia hengellisten realiteettien rantoja sellaisina kuin ne ovat edistävän ihmismielen löydettävissä ja kehitettävissä. [1729:6]

Uuden uskonnon levittäminen eroaa huomattavasti institutionaalisten uskontojen käännytystyöstä. Ensimmäinen keino voittaa sieluja taivaan valtakuntaan, voittaa käännyttäisiä uudelle uskonnolle, ei niinkään ole evankelioiminen ja käännytystyö kuin päivittäistä hengen hedelmien tuottamista eli sitä, miten elää elämäänsä.

Teidän tulisi apostolien tavoin ymmärtää Jeesuksen opetukset pikemminkin hänen elämänsä avulla. Hän eli täydellistyneen elämän Urantialla, ja hänen ainutlaatuiset opetuksensa ovat ymmärrettävissä vain, kun tuo elämä hahmotetaan välitöntä taustaansa vasten. Nimenomaan hänen elämästään, ei niinkään hänen opetuksistaan kahdeksitoista apostolille tai hänen saarnoistaan kansanpaljouksille, on suurin apu Isän jumalallisen luonteen ja rakastavan persoonallisuuden esilletuomisessa. [1581:6]

“Teidän on määrä paitsi julistaa taivaan iloa myös tuoda päivittäisessä kokemuksessanne esille näitä jumalallisen elämän henkirealiteetteja, koska teillä uskon kautta jo on ikuinen elämän Jumalan antamana lahjana. [2043:1]

“Se, missä määrin totuudenetsijät hakeutuvat luoksenne, mittaa teidän totuudellisuutenne, teidän vanhurskautesenne. Se, missä laajuudessa teidän on mentävä viesteinenne kansan pariin, on tavallaan osoitus siitä, missä määrin olette epäonnistuneet pyrkimyksessänne elää ebeää eli vanhurskasta elämää, totuuteen koordinoitunutta elämää.” [1726:2]

Uuden uskonnon subteet muihin uskontoihin.

Uuden uskonnon, Jeesuksen uskonnon, sanotaan olevan perinteisten uskontojen elävä toivo (1583:3). Tämä tieto ei tietenkään oikeuta minkäänlaiseen uusien uskonharjoittajien ylimielisyyteen ja alentuvaisuuteen heidän suhteissaan vanhojen uskontojen harjoittajiin ja perinteisiin uskontoihin. Totta kyllä, se antaa Jeesuksen uskonnon omaksuneille vakuutuksen siitä, että heidän uskontonsa korjaa tulevaisuudessa riemuvoiton (2075:3, 2076:7) ja ettei heidän tarvitse omaksua yhtäkään kehityksperäisten tai vain osittain ilmoituksellisten uskontojen dogmeista tai opinkappaleista. Uutta uskontoa ei saa sulauttaa yhteenkään vanhoista opinkappaleista.

Näin ei ole asiain laita institutionaalisten, perinteisten uskontojen kohdalla. Niiden on tarpeen käydä läpi perinpohjainen muodonmuutos. Noin opinkappaleisiin uskovat tulevat kasvavassa määrin tajuamaan, että heidän on radikaalisti muutettava, uudistettava ja tarkistettava dogmejaan, oppejaan, seremonioitaan ja muita uskonnollisia menojaan. He toimivat viisaasti, jos he omaksuvat ideoita ja käsityksiä muista uskonnoista, eritoten oikeasta uskonnosta. Mikään seikka edellä todetusta ei kuulu todellisen, oikean ja aidon uskonnon tulevaisuuteen.

Urantialla ei ole sellaista uskontoa, joka ei hyötyisi joksikin muun uskonnon sisältämien parhaiden totuuksien tutkimisesta ja omaksumisesta, sillä kaikkiin uskontoihin

sisältyy totuutta. Uskonnonharjoittajat tekisivät viisaamin, jos lainaisivat naapureidensa elävästä hengellisestä uskosta sen, mikä niissä on parasta, mieluummin kuin tuomitsisivat sen, mikä näiden vielä vallalla olevissa taikauskaisissa käsityksissä ja loppuun kuluneissa rituaaleissa on huonointa. [1012:4]

Oikean uskonnon uskovat voisivat ja heidän itse asiassa tulisi etsiä muista uskonnoista niitä piirteitä ja lähestymistapoja, jotka yhdistävät, ja pidättyä korostamasta erottavia piirteitä.

*Urantian monet uskonnot ovat kaikki hyviä siinä määrin kuin ne tuovat ihmisen Jumalan tykö ja tuovat ihmiselle käsityksen Isästä. Mikä tabansa uskonnonharjoittajain ryhmä on barbaluulojen vallassa, jos se kuvittelee oman oppinsa **Totuudeksi**, sillä tällaiset asenteet kertovat enemmänkin teologisesta ylimielisyydestä kuin uskon varmuudesta. [1012:4]*

Tämä tarkoittaa, että uuden uskonnon uskonharjoittajat tutkivat muita uskontoja ja tekevät sen uuden uskonnon antamalla ymmärryksellä ja ilmoituksellisten opetusten valossa. Tarkoitus ei tietenkään ole, että tarvitsee omaksua muiden uskontojen erheellisiä käsityksiä.

Jeesuksen uskonnon opettajien tulisi lähestyä muita uskontoja tunnustamalla totuudet, jotka ovat yhteisiä (ja joista monet ovat suoraan tai epäsuorasti peräisin Jeesuksen sanomasta), ja jättää eroavuuksien korostaminen vähemmälle. [1670:6]

Vaikka uskonnossasi onkin kysymys henkilökohtaisesta kokemuksesta, on sängen tärkeää, että sinuun vaikuttaa tietoisuus siitä, että on olemassa suuri määrä muita uskonnollisia kokemuksia (muiden ja erilaisten kuolevaisien toisistaan poikkeavat tulkinnat), jotta voisit estää uskonnollisen elämäsi muuttumisen minäkeskeiseksi — rajoittuneeksi, itsekkääksi ja epäsosiaaliseksi. [1130:2]

Tunnustaessaan Isän ylivaltiuden oikea uskonto ei ole uskonnollisen kilpataistelun alkuunpanija eikä uskonnollisen riidan aiheuttaja. Uusi uskonto on rauhan uskonto. Organisoituista ja institutioituista uskonnoista on sanottava, että niiden vitsauksena on kilpataistelu ja riitely, kuten voimme nähdä joka päivä.

Mutta kun kadotatte näköpiiristänne Jumala Isän henkisen ylivaltiuden, samalla hetkellä jokin uskonto alkaa korostaa omaa ylemmyyttään muihin uskontoihin nähden; ja silloin, sen sijaan että maassa vallitsisi rauha ja ihmisten kesken hyvä tahto, alkavatkin eripuraisuudet, keskinäiset syytelyt, jopa uskonsodat, tai ainakin uskonnonharjoittajien keskenään käymät sodat. [1487:5]

Jos eri uskonnot tunnustavat Jumala Isän henkisen suverenisuuden, silloin kaikkien tällaisten uskontojen keskuudessa säilyy rauha. Kun jokin uskonto luulee olevansa

jollakin tavoin kaikkia muita ylemmänä ja olevansa kaikkia muita uskontoja arvovaltaisempi, vasta silloin tuo uskonto katsoo olevansa oikeutettu suhtautumaan suvaitsemattomasti muihin uskontoihin ja robkenee vainota muiden uskontojen uskovia. [1486:6]

3. Hengen uskonnon, henkilökohtaiseen kokemukseen perustuvan uskonnon, kohtaama vastarinta. Jotkut viidenteen aikakautiseen ilmoitukseen uskoviksi tunnustautuvat eivät joko ole ymmärtäneet ilmoituksen keskeisintä sisältöä tai ilmoitus on heille liikaa — heidän on mahdotonta luopua vanhan uskomusjärjestelmänsä mukaisista käsityksistä, tai sitten he ovat ymmärtäneet vain osaksi uskonnon sosiaalistamiseen ja kollektivoimiseen liittyvät näkökohdat. Tämä on johtanut siihen, että saamme todistaa, miten jotkut ovat nousseet vastarintaan henkilökohtaista hengen uskontoa vastaan; näemme, miten jotkut haikailevat paluusta vanhaan auktoriteettiuskontoon; olemme todistamassa, miten jotkut yrittävät muuntaa uuden uskonnon vanhaksi uskonnoksi tai yhdistää uuden ja vanhan.

Vastarinta ilmenee epäluottamuksena uuden hengen uskonnon, Jeesuksen uskonnon, vaikutusvaltaa ja kykyä kohtaan. Tämä epäluottamus ilmenee periaatteessa kahdenlaisena vastarintana: 1. Niinkin ikivanhana kuin *deus ex machina* -odotuksina eli odotetaan suoraa jumalallisten tai yli-inhimillisten voimien asioihin puuttumista, uskotaan kanavoituihin viesteihin, guruihin ja karismaattisiin johtajiin. 2. Suositellaan paluuta organisoidun uskonnon vanhoihin kaavoihin ja käytänteisiin. Nykyään jotkut lukijat esittävät Urantia-kirkon, uuden järjestyneen uskonnon, perustamista ja jopa toimivat sellaisen puolesta.

Tuollaistako me **todella** haluaisimme? Sallivatko henkilökohtaisen hengen uskonnon kannattajat säyseytään, että Jeesuksen uskonnon avaamat ihanat näkymät menetetään? Uusi järjestynyt uskonto merkitsisi automaattisesti, että uskonnollinen vapaus menetetään, että henkilökohtaisen uskonnon dynaamisuus menetetään, että maailman muuttumisen toivo menetetään, että mahdollisuudet päästä yhteen maailmanlaajuiseen uskontoon menetetään, ja että Jeesuksen uskonnon monet muut ylevät piirteet menetetään. Sen sijaan meillä olisivat kaikki luotettavaksi ja luottamuksen arvoiseksi naamioituneen institutionaalisen uskonnon, muinaisen taikauskon ja mystiikan epäkohdat. Ei. Emme halua mitään tuon tapaistakaan. Emmekä anna sellaisen toteutua.

II. Tulisiko ilmoitukseen uskovien perustaa uusi kirkko?

Kiertelemätön vastaus kysymykseen on **ei**, ehdottomasti **ei**. Uskovien **ei** tule perustaa uutta kirkkoa eikä organisoitua uskontoa.

Seuraavaksi kysytään: Miksei? Lyhyt vastaus kysymykseen “miksei“ kuuluu: järjestynyt uskonto on sisäänpäinkääntyneisyyden ilmaus; organisoitu uskonto on kykenemätön muuttamaan maailmaa; uusi organisoitu uskonto olisi omiaan vain lisäämään — ei suinkaan vähentämään — uskontojen lukumäärää, vaikka meidän tulisi auttaa ihmiskuntaa kohti yhtä rotua, yhtä kieltä ja yhtä uskontoa; uusi järjestynyt uskonto joutuisi väistämättä mukaan maailman uskonnolliseen jakautuneisuuteen ja kilpataisteluun; ja lopuksi, mutta yhtä tärkeää on huomata, että uusi uskonto, eritoten jos se liittyy *Urantia-kirjaan* ja jos sen nimessä esiintyy sana “Urantia“, häiritsisi pahasti ponnistuksia levittää viidetä aikakautista ilmoitusta, ja viime kädessä estäisi sen kokonaan. Tämä tuntuisi kaikkialla maailmassa, mutta erityisesti niillä alueilla, joilla tietoisuus ilmoituksen olemassaolosta on marginaalista tai jopa olematonta.

Järjestyneet uskonnot, institutionaaliset kirkot, ovat kuitenkin inhimillisen evoluution väistämätön piirre. Järjestynyt uskonto on toki tehnyt myös joitakin hyviä palveluksia ihmisen evoluutiolle.

Se seikka, että ihmisellä on taipumus laumanmuodotukseen, johtaa pakostakin uskonnollisten ryhmien ilmaantumiseen. [1090:10]

Järjestyneet uskonnot, ihmisen evoluution piirre kun ne ovat, tottelevat — jos kohta pitkin hampain — evoluution lahjomattomia lakeja. Järjestyneen uskonnon kehitykseen ja evoluutioon liittyy muuan erityinen piirre: sen äärimmäinen vitkaisuus. Tämän vitkaisuuden syitä selvitetään ilmoituksessa seuraavasti:

*... ihmisen lojaalisuudentunteita, kun ne on kerran be-
rätetty, on vaikea kohdistaa toisiin.* [1488:6]

Kultti baraa kehittymistä vastaan, sillä todellinen edistys muuttaa varmasti kulttia itseään tai hävittää sen kokonaan. Siksi tarkistus on sen kohdalla aina pakottamalla pakotettava. [1006:1]

*Uskonto on kaikista ihmisen instituutioista joustamattomin ja taipumattomin, mutta silti sekin vähä vähältä so-
vittautuu muuttuvaan yhteiskuntaan. Lopulta kehitysus-
konto aina heijastelee muuttuvia tapasääntöjä, joihin vuoro-
rostaan on saattanut vaikuttaa ilmoitususkonto. Hitaasti,
varmasti, mutta vastahakoisesti uskonto (palvonta) seuraa
viisauden, kokemuspohjaisen järjellisyden ohjaaman ja ju-
malallisen ilmoituksen valaiseman tiedon, vanavedessä.* [1004:4]

*Järjestynyt uskonto on osoittautunut vanhoillisen vit-
kastelevaksi. Uskonnollisen kehityksen osalta profeetat ovat
tavallisesti johdattaneet kansaa, teologit ovat tavallisesti sitä
pidätelleet. Uskonto, joka on sisäinen eli henkilökohtainen
kokemus, ei voi koskaan kehittyä kovin pitkälle rotujen
älyllisen kehityksen edelle.* [1128:2]

1. Ehdotettu “Urantia-uskonto“ tai “Urantia-kirkko“ toistaisi institutionaalisten uskontojen epäkohdat. Vaikka järjestyneet uskonnot ovat näytelleet tärkeää osaa ihmisen ja hänen sivilisaationsa kehitykses-

sä, Urantia-ilmoitus esittää silti myös pitkän luettelon institutionaalisten uskontojen epäkohtia, kielteisiä piirteitä, jotka vääjäämättömästi ja erottamattomasti liittyvät organisoituihin uskontoihin. Alla oleva esitys ei ole millään muotoa kyseisten piirteiden tyhjentävä esitys.

Rodan Aleksandrialainen esitti seuraavan uskontojen luokituksen:

*Kutsun kaikkia pelkoon, emootioon, perinteeseen ja fi-
losofiaan pohjautuvia uskontoja älyperäisiksi uskonnoiksi,
kun sen sijaan aitoon hengenkokemiseen perustuvia uskon-
toja haluaisin kutsua oikeiksi uskonnoiksi. Uskonnollisen
antaumuksen kohde voi olla aineellinen tai hengellinen, tosi
tai valbeellinen, reaalin tai epäreaalinen, inhimillinen tai
jumalallinen. Uskonnot voivat sen vuoksi olla joko hyviä tai
pahoja.* [1780:5]

Uusi järjestynyt uskonto olisi vanhojen kaltainen: mielen uskonto. Jo yksistään se tosiasia, että järjestynyt uskonto on jotakin oikeasta hengen uskonnosta eroavaa, tekee siitä älyperäistä uskontoa, mielen uskontoa. Ehdotettu Urantia-uskonto ei voisi mitenkään poiketa tästä säännöstä. Sen perusopit perustuisivat pakostakin määrittelemättömään määrään *Urantia-kirjasta* otettuja opetuksia, joita on sittemmin muunneltu ihmisen järkeilyin, jotka puolestaan ovat aika ajoittain muuttuvia. Ihmisen järkeily taas heijastelee aina pelkoja ja emootioita, se on enemmän tai vähemmän perinteeseen sitoutunutta. Tuollaiseen Urantia-uskontoon vaikuttaisivat sen vuoksi pelko, emootiot ja filosofia.

Jeesus lausui seuraavat sanat Andreakselle:

*“Mutta kun ryhdytte sovittamaan yhteen toisistaan
poikkeavia ihmisten tekemiä tulkintoja uskonnollisista ky-
symyksistä ja sosiaalistamaan uskontoa, kaikki sellaiset
ongelmat teidän on määrä ratkaista itse tekemillänne pää-
töksillä...”* [1624:14]

Jos teologia dominoi uskontoa, niin kuin se organisoitun uskonnon piirissä tekee, ja niin kuin se dominoisi Urantia-kirkossa, uskonto kuolee:

*Kun teologia hallitsee uskontoa, uskonto kuolee. Siitä
tulee oppijärjestelmä sen sijaan, että se olisi elämää.* [1141:4]

Potentiaalinen Urantia-kirkko ei olisi turvassa tarpeelta määritellä rituaalinsa. Ensivaiheessa olisi ryhmärukouksia ja ryhmäpalvontaa, seuraavana askelena olisi määritellä, mitä muita rituaaleja uskovien on tarpeen suorittaa yhdessä, ja kuka toimittaisi rituaalit; sittemmin päätetään joukosta seremonioita koskevia sääntöjä, pukeutumismääräyksistä (ensin minimimääräykset, sitten täysimittaisesti; ensin vain seremonian toimittajaa koskevasti, vähän myöhemmin kaikkia koskien); on määriteltävä mikä on kynttilöiden ja kukkalaitteiden asianmukainen määrä, väri ja muoto, ja tarjotaanko

muistoaterialla viiniä, ja niin edelleen. Neljännen osan laatijat eli keskiväliolennot lausuvat seuraavaa:

Koko maisen elämänsä aikana Jeesus antoi seuraajilleen varsin vähän ohjeita, jotka olisivat koskeneet uskonnon sosiaalistamista. [1642:6]

Koska *Urantia-kirja* on enimmältään vaiti uskonnon sosiaalistamisen puolista ja koskei institutioitu Urantia-uskonto siis kykenesi tässä suhteessa vetoamaan mihinkään asiaa koskevaan ilmoitettuun opetukseen, tästä seikasta muodostuisi varsin pian loputtoman epäsovun ja lahkolaisuuden aihe.

On täysin käsitettävää, että ehdotetun uuden kirkon on esimerkiksi määriteltävä oppinsa ja uskontunnustuksensa sanamuoto, on ratkaistava laaditaanko se *mutatis mutandis* apostolisen uskontunnustuksen mukaiseksi vai yritetäänkö päästä yhteisymmärrykseen jostakin muusta sanamuodosta; sen on päätettävä, mitkä rituaalit otetaan käyttöön, onko kaste yksi kirkon riiteistä, entä kaste taanko vauvat; sen on määriteltävä hautajaisriitin kaava ja ratkaistava kaiverretaaneko hautakiveen kristittyjen ristin tai muslimien kuunsirpin sijasta kolme samankeskistä ympyrää; sen on määriteltävä, vietetäänkö Jeesuksen syntymäpäivää 21.8. vai 25.12., vaiko molempina päivinä; sen on määriteltävä vietetäänkö pääsiäistä 9.4. vai noudatetaanko jotakin kristillisistä traditioista; sen on määriteltävä, onko kaikilla kirkon jäsenillä valtuudet toimittaa jumalanpalvelus, vai saavatko toimituksen suorittaa vain siihen erikseen koulutetut (Urantia-papit, -esipaimenet, -piispat); sen on määriteltävä asianmukainen vihkiseremonia; sen on määriteltävä, onko vihittävän parin edustettava eri sukupuolia vai pyhittääkö kirkko myös samaa sukupuolta olevien liitot, ja niin edelleen — loputtomiin.

Kaikki edellä mainittu on varma tapa muuntaa dynaaminen oikea uskonto impotentiksi järjestyneeksi uskonnoksi.

Rukoilu on se menetelmä, jonka myötä jokainen uskonto ennemmin tai myöhemmin institutionaalistuu. Ja aikanaan rukoilu tulee kytkeytyä lukuisiin toisjajaisiin tekijöihin, joista toiset ovat hyödyllisiä, toiset, kuten papit, pyhät kirjat, palvelusmenot ja seremonianormit, taas ehdottomasti vahingollisia. [999:2]

Uusi järjestyntä uskonto olisi uskonto Urantia-kirjasta. *Urantia-kirjan* ilmoitususkonto on edellä mainittu oikea uskonto, aito uskonto, todellinen uskonto, Jeesuksen uskonto, hengen uskonto. Ehdotettu uusi järjestyntä uskonto, koska se ei ole *Urantia-kirjan* uskonto, olisi pakostakin uskonto *Urantia-kirjasta*. Meidän on hyvä muistaa sanat, joilla ilmoitus kuvaa kristinuskon suurta erehdystä:

Ja Pietarin käyttäessä tarmokkaasti johtajan asemaansa, ja ennen kuin Mestari oli noussut Isän tykö, Mestarin hyviä tarkoittavat edustajat panivat siis alulle sen salakavalan tapatumakulun, joka merkitsi Jeesuksen uskonnon

asteittaista ja väijäämätöntä muuttumista uudeksi ja muunnelluksi Jeesuksesta kertovan uskonnon muodoksi. [2051:5]

Ehdotettu “Urantia-uskonto” toistaisi kaiken edellä sanotun.

Itsetyytyväisyys, ylimielisyys ja pysähtyneisyys ponnistelun ja hengellisen kamppailun sijalle. Edellisestä on käynyt selville, että hengen uskonto koostuu päättymättömästä ponnistelusta, kamppailusta, itsensä kehittämisestä ja edistymisestä kohti täydellistymistä. Määritelmän mukaan järjestyneen uskonnon, kirkon, organisoitumisen perustana on joukko opinkappaleita, jotka ovat kyseisen uskonnon kannattajille yhteisiä. Kyseisen uskonnon auktoriteetit, kirkon teologit, ovat määritelleet, mikä on “totuus” ja ovat pukeneet nämä opinkappaleet sanoiksi. Opit ovat kerralla annettuja; niitä ei kyseenalaisteta; mitään uskonnon “totuuden” kehittelyä ei esiinny. Kaikenlainen “totuuden” kehittäminen on erittäin epäsuotavaa. Tämä kielii pysähtyneisyydestä ja stagnaatiosta. Totuuden etsinnän sijalla komeilevat itsetyytyväisyys ja ylimielisyys. Miksi mitään totuuden etsintää olisikaan, uskontohan väittää että *totuus* on jo sen hallussa, muilta uskonnoilta se sen sijaan puuttuu tai ne ovat väärinä. Uskonnollinen vapaus on menetetty. “Urantia-kirkko” ei millään muotoa olisi turvassa tällaiselta pahuudelta.

Henkeen perustuva uskonto merkitsee ponnistelua, kamppailua, ristiriitaa, uskoa, päättävyyttä, rakkautta, lojaalisuutta ja edistymistä. Mieleen perustuva uskonto, auktoriteettiin perustuva teologia, vaatii muodollisilta uskovilta näitä ponnistuksia joko vain vähän tai ei ollenkaan. [1729:6]

Koska ehdotettu Urantia-uskonto tai -kirkko olletikin johtaisi dogminsa ja oppinsa ilmoituksesta, se olisi erityisen taipuvainen tuntemaan ylemmyyttä. Monet sen kannattajat tuntisivat olevansa “valittua kansaa”. Suhteissaan muihin institutionaalsiin uskontoihin tämä kirkko olisi ylimielinen. Kaikki tämä tietenkin rajoittaisi tehokkaasti sen yhteistyökelpoisuutta muiden organisoitujen uskontojen kanssa. Jeesus itse käsitteli näitä kysymyksiä Urmia-luennoissaan:

Mutta kun kadotatte näköpiiristänne Jumala Isän henkisen ylivaltiuden, samalla hetkellä jokin uskonto alkaa kehorastaa omaa ylemmyyttään muihin uskontoihin nähden; ja silloin, sen sijaan että maassa vallitsisi rauha ja ihmisten kesken hyvä tahto, alkavatkin eripuraisuudet, keskinäiset syytteet, jopa uskonsodat, tai ainakin uskonnonbarjoittajien keskenään käymät sodat. [1487:5]

Jos eri uskonnot tunnustavat Jumala Isän henkisen suverenisuuden, silloin kaikkien tällaisten uskontojen keskuudessa säilyy rauha. Kun jokin uskonto luulee olevansa jollakin tavoin kaikkia muita ylemmänä ja olevansa kaikkia muita uskontoja arvovaltaisempi, vasta silloin tuo us-

konto katsoo olevansa oikeutettu subtautumaan suvaitsemattomasti muihin uskontoihin ja rohkenee vainota muiden uskontojen uskovia. [1486:6]

Uskonnollista rauhaa — veljeyttä — ei voi koskaan olla olemassa muutoin kuin siten, että kaikki uskonnot ovat halukkeaita luovuttamaan kokonaan pois kaiken kirkollisen määräysvaltansa ... [1487:1]

Raukea sisäänpäinkääntyneisyys dynaamisen ulospäinsuuntautuneisuuden sijalla. Järjestynyt uskonto on periaatteessa samanmielisten, toisistaan turvaa etsivien ihmisten instituutio. Palvelemisen into tai toiminnan tarve ei ole ylen määrin ensisijaista. Ensisijaisena tarpeena on omakohtainen turvallisuus ja kirkon ja sen opin suojeleminen kerettiläisiä vastaan, sen oikeaoppisuuden varjeleminen ja huoli siitä, että satunnainen käännyttäminen tunnustaa varmasti samaa uskoa. Tällaisen kirkon keskiössä on sen jäsenten keskinäisestä kumppanuudesta nauttiminen. Uskonto on itsekeskeistä — introverttiä, sisäänpäinkääntyntä. Se etsii tyydytystä ja turvaa minuudelle, **suojautumista maailmaa vastaan.**

Urantia-kirkko ei millään tavoin poikkeaisi perinteisistä järjestyneistä kirkoista. Järjestynyt Urantia-uskonto tarkoittaisi sitä, että jotkut kirjan lukijat etsivät turvaa toisistaan, palvovat ja rukoilevat yhdessä ja nauttivat keskinäisestä toveruudestaan. Oikea uskonto — niin kuin edellä on kerrottu — ei rasita itseään oikeaoppisuuden tai vääräuskoisuuden kysymyksillä. Se toimii. Se toimii voimallisesti. Se ei etsi turvaa; se etsii tilaisuutta palvella kanssaihmiä ja **muuttaa maailma.**

Vaikka auktoriteettiuskonto saattaa antaa hetkellisen tunteen varmassa turvassa olemisesta, maksatte tällaisen ohimenevän tyytyväisyyden hinnalla hengellisen vapautenne ja uskonnollisen kablettomuutenne menettämällä. [1731:3]

Urantia-uskonto olisi toisenkäden uskontoa ensikäden uskon sijasta. Järjestynyt uskonto on jo määritelmänkin mukaan ryhmä samanmielisiä ihmisiä, jotka alistuvat kirkon auktoriteettiin ja jotka hyväksyvät mielen uskonnon opit ja opinkappaleet, sellaisina jollaisiksi teologit ja papit — eivät suinkaan uskonharjoittajat itse — ovat ne muokanneet. Järjestynyt uskonto on vain yksi yksilön elämän osa-alue; se on jotakin, jota harjoitetaan ajoittain, sen toimittaa ja sen seremoniat johtaa aina joku muu. Se ei ole sitä pysyvää yhteydenpitoa Jumaluuden kanssa, se ei ole sellainen hengen uskonnon mukainen elämäntapa, josta kaikkien ilmoituksen lukijoiden tulisi olla tietoisia. Uskonto on välillistä, se on vain rajatussa mielessä ensikäden kokemus. Tässä suhteessa potentiaalinen Urantia-uskonto ei millään tavoin poikkeaisi perinteisistä uskonnoista. Viides aikakautinen ilmoitus valittaa tätä seikkaa:

Maailma tarvitsee enemmän ensikäden uskontoa. Edes kristinusko — kahdennenkymmenennen vuosisadan us-

konnoista paras — ei ole vain uskonto Jeesuksesta, vaan se on varsin suuressa määrin myös uskonto, jonka ihmiset kokevat välittäjän kautta. He ottavat uskontonsa täysin sellaisena kuin heidän hyväksytyt uskonnonopettajansa sen heille antavat. Millaisen heräämisen maailma kokaisikaan, jos se vain voisi nähdä Jeesuksen sellaisena kuin hän todellisuudessa eli maan päällä, ja tietää ensikäden tietona hänen elähdyttävät opetuksensa! [2083:4]

Muiden institutionaalisten uskontojen tavoin ehdotetun Urantia-uskonnon vitsauksena olisi labkautuminen. Koska jokainen yksilö ymmärtää ja tulkitsee ilmoituksen opetuksia omalla persoonallisella tavallaan, vaikka uskonto perustuisikin nimenomaan viidennen aikakautisen ilmoituksen opetukseen ja filosofiaan, se kärsisi vakavista sisäisistä näkemuseroista. Näkemuserot koskisivat lähes kaikkea. Internetin keskusteluryhmissä käydyt kiivaat väittelyt ovat tästä osuvana osoituksena. Koska ehdotettu kirkko olisi instituutio, sillä olisi pakostakin tavanomaiset järjestöelimet; sillä olisi pakostakin johtajia ja tietty rakenne. Näiden johtajien asiana olisi sitten määritellä “kirkon kanta” näihin lukuisiin kiistakysymyksiin ja epäsovun aiheisiin. Sitä mukaa, kun näihin vaikeuksiin otetaan kantaa, alkaa muovautua kirkon virallinen, vahvistettu oppi. Tässäkään suhteessa Urantia-kirkko ei siis millään oleellisella tavalla poikkeaisi muista järjestyneistä uskonnoista.

Olkoon miten hyvänsä, mutta aina on ihmisiä, jotka katsovat mahdottomaksi alistua kirkon johtajien päätöksiin. Kyseiset kirkon jäsenet eivät kaihtaisi puhumista omien henkilökohtaisten tulkintojensa ja näkemystensä puolesta eivätkä näkemystensä levittämistä. Eivätkä he olisi hiljaa siitäkään, että he vastustavat johdon määräyksiä ja päätöksiä. On väistämätöntä, että he löytävät kirkon piiristä ainakin jossain määrin kannatusta. Ja oi ja voi, syntyi laikko! Jos sovittamattomat mielipide-erot ovat riittävän häiritseviä ja aiheuttavat sekaannusta, esille nousee tarve ratkaista tämä sietämätön tilanne. Vaihtoehtoja on kaksi: Joko johto katkaisee kirkon suhteet tähän erimielisten ryhmään — ja niin tehdessään synnyttää kirkkokurin. Tai laikkolaiset itse jättävät kirkon ja perustavat uuden, Todellisen Urantia-kirkon. Tätä uutta kirkkoa mainostetaan sitten ainoana oikeaoppisena. Ja ah! keskenään kilpailevien Urantia-kirkkojen aikakausi on lopultakin koittanut!

Tämänsuuntainen kehitys on osa jokaisen uskonnon historiaa, eikä kristinusko tässä mielessä loista erinomaisuudellaan. Urantia-kirkko olisi erityisen altis hajanaisuudelle. Urantia-kirkon “pyhä kirjahan” olisi ilmoitus, johon ihmiset suhtautuvat ylen määrin intohimoisesti ja kiivaasti.

On verrattomasti parempaa, että meillä on uskonto ilman institutionaalista kirkkoa dogmeineen ja opinkappaleineen — jotka ovat tappaneet oikean uskonnon — kuin jos meillä olisi kirkko ilman uskontoa. Ilmoitus puhuu paljon laikkolaisuudesta. Seuraavassa muutama näistä lausumista:

Labkolaisuus on institutionaalisen uskonnon sairaus ja dogmaattisuus on hengellisen olemuksen orjuuttamista. On paljon parempi, että on uskonto ilman kirkkoa kuin että on kirkko ilman uskontoa. [1092:1]

... nämä uskonnot ... eivät voi koskaan toivoa pääsevänsä uskonkappaleiden, opinkappaleiden ja rituaalien yhdenmukaisuuteen, sillä ne ovat älyperäisiä. Mutta [ne] voivat tehdä ja jonakin päivänä [ne] tekevätkin yhtenäisyydestä totta aidossa kaikkien Isän palveluksessa, sillä sellainen on hengellistä, ja ikiajat on totta, että hengessä kaikkei ihmiset ovat yhdenvertaisia. [1012:5]

Jälkimmäinen lainaus ohjaa meitä tekemään työtä sen hyväksi ja painostamaan olemassa olevia uskontoja niin, että autamme niitä ymmärtämään maailman kaikkien uskonharjoittajain yhtenäisyyden olevan kiinni Universaalisen Isän palveluksesta. Sellainen johdattaa ne lopulta tunnustamaan Isän ylivaltiuden kirkon ylivaltiuden sijasta.

Urantia-uskonto olisi kykenemätön edistämään maailman muuttamista. Kuten edellä todettiin, vain oikea uskonto, Jeesuksen uskonto, kykenee muuttamaan maailmaa. Järjestynyt uskonto ei ole dynaaminen voima; sellainen uskonto on paljon taipuvaisempi säilyttämään kuin uudistamaan.

Institutionaalinen uskonto ei kykene tarjoamaan innoitusta eikä toimimaan johtajana tässä läbestyvässä maailmanlaajuisessa yhteiskunnan uudistamistyössä ja talouden uudelleenjärjestämisessä, sillä siitä on valitettavasti tullut enemmän tai vähemmän elimellinen osa siitä yhteiskuntajärjestystä ja talousjärjestelmää, jonka kohtalona on joutua uudistamistyön kohteeksi. Vain omakohtaiseen hengelliseen kokemukseen perustuva todellinen uskonto voi sivilisaation nykyisessä kriisissä toimia hyödyllisesti ja luovasti. [1087:4]

Kaavamainen uskonto rajoittaa ihmisiä heidän oma-kohtaisissa hengellisissä toiminnoissaan sen sijaan, että se vapauttaisi heidät entistä tehokkaampaan palveluun valtakunnanrakentajina. [1092:4]

Institutionaalisen uskonnon osallistuminen maailman muuttamiseen on ollut vähäistä. Maailma on tietenkin muuttanut koko paljon aikojentakaisista oloistaan, muttei suurtakaan osaa toteutuneesta muuttamisesta voida lukea institutionaalisten uskontojen ansioksi. Muutos on pikemminkin tapahtunut niistä huolimatta. Kirkko, eritoten kristillinen kirkko — sitten kun vainotuista kristityistä tuli vainoavia kristittyjä — on kahden vuosituhannen aikana kulkenut käsikädessä kuninkaiden, ruhtinain, lääninherrojen ja vihdoin presidenttien ja pääministerien kanssa vapautta, demokratiaa ja vaikkapa naisten vapauttamista vastaan taistellen ja niitä torjuen; se on toiminut sarron, köyhyyden ja epätasa-arvoisuuden pitkittämisiksi; se on puolustanut

kirkon ja maan mahtavien etuoikeuksia; vaatinut menestyksellisesti valtiovaltaa vainoamaan toisuskoisia uskovia ja “kerettiläisiä”, sortamaan naisia, silpomaan ja ruhjomaan “noitia” ja homoseksuaaleja ja polttamaan heidät roviolla; se pystytti inkvisition kidutuskammioineen; se sekaantui uskovien ja ei-uskovien yksityiselämään muun muassa pakottaen luonnottoman ja ei-vapaaehtoisin selibaatin suurelle osalle kannattajiaan ja palvelijoitaan; se on määrännyt ja pyhittänyt uskonsotia ja kansanmurhia; se on vainonnut juutalaisia, muslimeja ja kanssakristittyjä; se on vainonnut tiedemiehiä ja estänyt tieteellisten havaintojen julkituloa; se on tappanut toisinajattelijoita, teurastanut miljoonittain ihmisiä — erityisesti vastavallotetuissa (“käännetytyissä”, niin kuin sanottiin) maissa; se mobilisoi ristiretket; se on vuodattanut verta, levittänyt hajaannusta ja vihaa; se on kieltänyt ja polttanut kirjoja ja hävittänyt ja häpäissyt muita taideteoksia; se on kaatanut valtaistuimia ja horjuttanut hallituskia, ja niin edelleen — luettelo on loputon. Kaikki tuo tapahtui uskonnon naamion takana! Kaikki tuo tapahtui Kristus Mikaelin nimissä!

Kerrotunlainen toiminta on loppunut vain osittain, ja sikäli kuin se on loppunut, se on tapahtunut aivan äskettäin. Toiminta ei lakannut kirkon itseoikaisu-toimenpitein, vaan pikemminkin siksi, että oikeat uskonharjoittajat pakottivat kirkon siihen. Nämä oikeat uskonharjoittajat eivät useinkaan toimineet uskonharjoittajina. Kyseisiin uudistajiin on kuulunut innoittuneita humanisteja, filosofejia, tiedemiehiä, professoreja, opettajia, herätysliikkeiden johtajia ja jäseniä, jopa poliitikkoja, kuninkaita ja ruhtinaita — jotka lopulta kieltäytyivät alistumasta kirkon saneluun — eikä meidän sovi unohdtaa sekularisteja, ei myöskään kansanjoukkojen rivijäseniä, jotka ovat omaksuneet houkuttelevat maalliset vapauden opit ja kääntäneet selkensä kirkolle — ikihyviksi.

Koska järjestynyt uskonto on menettänyt vetovoimansa, ja maailman kansat etenkin lännessä suhtautuvat järjestyneisiin uskontoihin välinpitämättömästi, järjestyneen Urantia-uskonnon kokemus ei olisi yhtä dramaattinen kuin on ollut kristillisen kirkon. Mutta periaatteessa samanlaiset ainekset kätkeytyisivät myös sen sisään. Ei voi olla kirkkoa ilman kirkollista vallankäyttöä; kirkko ei voi olla esittämästä moraalialia ja etiikkaa koskevia kannanottoja, se ei voi olla määrittelemättä, mikä on oikea teologinen ymmärrys ja tulkinta “Pyhistä kirjoituksista”; se ei voi olla ilman papistoa — ei edes ilman pappispetkutusta. Ja kirkko merkitsee aina myös valtavaa määrää hallintoa. Lyhyesti sanottuna oikean uskonnon vapaus menetetään, se menetetään peruuttamattomasti, ja tuon menetyksen mukana kaikkoaa myös kyky maailman muuttamiseen ja ihmisten sukukunnan hengelliseen kohentamiseen.

Mutta uskonnon institutionalisoituessa sen kyky hyvään supistuu, samalla kun mahdollisuudet pahaan moninkertaistuvat. Kaavamaistuneen uskonnon vaarat ovat: uskonkäsitysten juuttuminen paikoilleen ja näkemysten jäbmettyminen; valvottavien etujen kartuttaminen ja siitä seu-

raava maallistumisen lisääntyminen; totuuden standardisoitumis- ja keivettymisalttius; uskonnon barbaautuminen Jumalan palvelemisesta kirkon palvelemiseen; uskonnollisten johtajien viehtymys hoivaamistehtävien sijasta hallinto-tehtäviin; alttius lahkojen ja keskenään kilpailevien jakautumien muodostumiseen; tyrannimaisen kirkollisen vallankäytön pystyttäminen; ylimyksellisen "valittu kansa"-asenteen luominen; valbeellisten ja lioiteltujen pyhyyskäsitteiden elättely; uskonnon rutiinomaistuminen ja palvonnan kaavoibinkangistuminen; mieltymys menneisyyden kunnioittamiseen, samalla kun jätetään nykyiset tarpeet vaille huomiota; kyyryttömyys laatia uskonnosta ajanmukaisia tulkintoja; sotkeutuminen maallisten instituutioiden tehtäviin; se luo uskonnollisten kastien vahingollista syrjintää; siitä tulee suvaitsematon pubdasoppisuuden tuomari; se ei kykene pysymään uusia uria etsivän nuorison mielenkiinnon kohteena, ja vähä vähältä se kadottaa ikuisen pelastuksen evankeliumin julistaman vapauttavan sanoman. [1092:3]

Edellä olevassa lainauksessa ei ole mitään, mikä ei koskisi järjestynyttä Urantia-kirkkoa ja vaikuttaisi siihen. Haluavatko ne, jotka uskovat viidenteen käänteentekevään ilmoitukseen, hengellisen vapahduksen ilmoitukseen, todellakin jotakin tuollaista? Ovatko viidenteen ilmoitukseen uskovat jatkuvasti peloissaan?

Institutionaalisen uskonnon olemassaolon perimmäinen perusta on pelko, pelko kohdata evoluutionmukaisen elämän paineet. Institutionaaliset uskonnot on rakennettu pelontunteille. Järjestynyt uskonto koetaan turvasatamana, suojapaikkana ja pakotienä.

Lisäksi on olemassa toisentyppisiä epävakaisia ja kerrittomia sieluja, jotka käyttävät tunneperäisiä uskontoideoita mieluummin pakoväylänä päästäkseen ihmiselon asettamista hermostuttavista vaatimuksista. Kun jotkut horjuvat ja pelokkaat kuolevaiset koettavat vältellä evolutionaariseen elämään kuuluvaa alituista painetta, näyttää uskonto — sellaisena, jollaiseksi he sen käsittävät — tarjoavan lähimmän turvapaikan ja parhaan pakotien... Mystiikka sen sijaan on usein jonkinlaista elämästä syrjään vetäytymistä. Siihen turvautuvat ne ihmiset, joille uskonnollisen elämäntavan noudattamisen edellyttämät, enemmän voimia kysyvät toiminnot ihmisyhteiskunnan ja kanssakäymisen avoimilla areenoilla eivät maistu. Oikean uskonnon pitää toimia. Käyttäytyminen johtuu uskonnosta silloin, kun ihmisellä aktuaalisesti on uskonto, tai paremminkin, kun uskonnon todella annetaan pitää ihmistä vallassaan. Uskonto ei tule koskaan tyytymään pelkkään ajattelemiseen eikä toimettoon tunnelmointiin. [1121:1]

Meille on annettu kehoitus olla hyvillä mielin ja kohdata rohkeasti, jopa sankarillisesti, elämän hankaludet. (1121:1).

Julistamalla uskonnollisen vapauden Jeesus avasi perinteisen dogmaattisuuden ja institutionaalisen uskonnon vankisellin ovet. Nyt jotkut hänen seuraajikseen julistautuvat kuitenkin kiskovat kaikkiin voimin tuota ovea uudelleen kiinni. Heillä ei ole halua jättää sellin eristyneisyyttä ja turvallisuutta. He jopa yrittävät houkutellessa muita samaan paikkaan.

2. Tavoitteena on yksi uskonto — ei uskontojen monilukisuus. Taas uuden uskonnon perustaminen suuntautuisi suoraan sitä ilmoituksen sisältämää yksiselitteistä opetusta vastaan, joka valistaa meitä, että lopulta tulee olemaan vain yksi uskonto tai muutama uskonto, joilla on yleismaailmallinen näkemys. On itsensä pettämistä uskoa, että jokin uusi institutionaalinen uskonto olisi tuo mainittu yleismaailmallinen uskonto, sinäkään tapauksessa, että jotkin sen opeista olisikin muotoiltu ilmoituksen opetusten mukaisiksi. Ehdotettu Urantia-uskonto olisi omiaan lisäämään, mieluummin kuin vähentämään, uskontojen määrää — eikä vain yhdellä, vaan kuka tietää kuinka monella, siksi että sellainen uskonto hajoaisi varsin pian lahkoiksi ja monilukuisiksi keskenään kilpaileviksi Urantia-uskonnoiksi.

Urantia-uskonto estäisi tehokkaasti ilmoituksellisten opetusten ja todellisen uskonnon, Jeesuksen uskonnon, levittämisen. Muut institutionaaliset uskonnot suhtautuisivat tähän tulokkaaseen epäluuloisesti ja sitä vastustaen. Useimmat ihmiset eivät välitä institutionaalista uskonnoista; he eivät halua mitään sen tapaistakaan. Sen sijaan heidät voidaan voittaa todellisen uskonnon puolelle, ellei sitä tahraa minkäänlainen yhteys tai kytkös tähän järjestyneeseen Urantia-uskontoon.

Päämääränä kuitenkin on yksi uskonto:

[Normaalien planeettojen lahjoittautumisen jälkeisellä aikakaudella] Kansakuntia on edelleenkin monilukuisesti, etupäässä maailman mantereisiin jakautumista noudatellen, mutta on vain yksi rotu, yksi kieli ja yksi uskonto. [597:1]

Tämän aikaan mennessä [valon ja elämän aikakaudella] maailmat edistyvät jo liikevoimalla, jonka yksikielisyys, yksiuskontoisuus ja — normaaleilla planeetoilla — yksirotuisuus tuottavat. [624:7]

Mikään evolutionaarinen maailma ei voi toivoakaan etenevänsä valoon vakiintuneisuuden ensimmäistä vaihetta pitemmälle ennen kuin se on päässyt tilanteeseen, jossa valalla on yksi kieli, yksi uskonto ja yksi filosofia. [626:11]

... ja ainakin jonkin verran toivoa tulee olemaan siitä, että kerran uskontokin olisi globaalinen — tai ainakin, että olisi uskontoja, joilla on globaalinen näkemys. [1491:5]

III. Uskonnon sosiaalistaminen ja kollektivisoiminen

Edellä todettiin, että *Urantia-kirja* on enimmäkseen vaiti uskonnon sosiaalistamisen tai kollektivoinnin kysymyksestä (1642:6); ilmoittajat sanovat suoraan, etteivät he anna mitään yksityiskohtaisia ohjeita sen kummemmin institutionaalisen kuin muunkaanlaisen uskonnon sosiaalistamisen näkökohdista.

"Mutta kun ryhdytte sovittamaan yhteen toisistaan poikkeavia ihmisten tekemiä tulkintoja uskonnollisista ky-

symyksistä ja sosiaalistamaan uskontoa, kaikki sellaiset ongelmat teidän on määrät ratkaista itse tekemillänne päätöksillä... [1624:11]

Millä tavoin Jeesuksen uskonto ilmenee kollektiivisina uskonnollisina käytänteinä, on kysymys, johon ihmiskunnan on löydettävä oma vastauksensa. Kaiken edellä kerrotun valossa on kuitenkin täysin selvää, että vastaus ei voi olla taas uusi kirkkolaitos.

Yhtä varmasti kuin ihmiset kertovat toisilleen uskonnollisista käsityksistään, aivan yhtä varmasti he luovat jonkinlaisen uskonnollisen ryhmän, joka lopulta päätyy luomaan yhteisiä tavoitteita. Uskonnonharjoittajat kokoontuvat jonakin päivänä yhteen ja ryhtyvät aktuaalisesti yhteistyöhön pikemminkin ihanteiden ja tarkoituserien yhtenäisyyden pohjalta kuin koettamalla saada aikaan yhteistyötä psykologisten mielipiteiden ja teologisten uskomusten pohjalta. Päämäärien, mieluummin kuin uskonkappaleiden, tulisi yhdistää uskonnonharjoittajia. Koska aidossa uskonnossa on kysymys henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta, on väistämätöntä, että jokaisella yksittäisellä uskonnonharjoittajalla on oma ja henkilökohtainen tulkintansa siitä, miten hän tämän hengellisen kokemuksen käsittää. Annettakoon sanan "usko" merkitys mieluummin yksilön subdettä Jumalaan kuin sellaista opillista sanamuotoa, jonka jokin kuolevaisryhmä on kienynyt sopimaan yhteiseksi uskonnolliseksi kannanmääritykseksi. [1091:6]

Olemme saaneet tietää, että evoluution päämääränä on yksi yleismaailmallinen uskonto. Olemme tulleet tietämään, että Jeesuksen uskonto tulee eräänä päivänä korjaamaan riemuvoiton. Voimmeko päätellä, että tuo yksi ja ainoa uskonto on Jeesuksen uskonto? Sitten kun oikea uskonto, henkilökohtainen uskonto, on maailman vallitseva uskonto, mitään uskonnollista kilpataistelua ei enää esiinny, vaan kaikki tunnustavat Universaalisen Isän ylivaltiuden. Silloin, ja vain silloin, on koittanut aika, jolloin voimme ryhtyä visualisoimaan tämän uskonnon mahdollisia ulkoisia ilmenemismuotoja, henkilökohtaisen uskonnon kollektiivisia ilmentymiä.

Olen taipuvainen ajattelemaan, että nykyisissä olosuhteissamme esimerkiksi hyvä opintoryhmän tapaaminen — vaikkei tapaamisessa yritettäisi minkäänlaista ryhmäpalvontaa tai muodollista rukoilemista — on yhdenlainen tilanne, jossa henkilökohtainen uskonto tulee ilmi kollektiivisessa ja sosiaalisessa muodossa. Palvonnallinen suhtautuminen Jumalaan, kiitollisuus häntä kohtaan ja inhimillisen veljeyden todellisuus ovat läsnä. Ne ovat läsnä, vaikkei niitä koskaan puettaisi sanoiksi. Kaiken kaikkiaan olen sitä mieltä, että todellisten uskonharjoittajain tulisi luoda jotakin parempaa kuin tyytyä matkimaan perinteisten uskontojen seremonioita. Meidän tulisi olla luovia, meidän tulisi luoda jotakin, joka ilmaisisi paremmin todelliset tuntemuksemme.

Onko ryhmässä rukoileminen ja palvominen oleva osa hengen uskonnon, sisäisen uskonnon, ulkoista ilmiä? Sen tulemme näkemään. Uskonnollisen kollektivismin tulee joka tapauksessa pohjautua yhteisiin

päämääriin. Opintoryhmällä on sen jäsenten yhteiseen tuntema päämäärä.

Jonkinlainen kollektiivinen — ei organisoitu eikä institutionaalinen — uskonto, henkilökohtaisen uskonnon ulkoinen ilmenemismuoto, on väistämätön:

Se seikka, että ihmisellä on taipumus laumanmuodostukseen, johtaa pakostakin uskonnollisten ryhmien muodostumiseen. Miten näiden uskonnollisten ryhmien käy, riippuu hyvin paljon siitä, miten niitä johdetaan. [1090:10]

Uskonnolliset johtajat ovat aina syyllystyneet seuraavaan virheeseen: Nähdessään institutionaalisen uskonnon epäkohdat he yrittävät hävittää sen uskonnonharjoittamisen menetelmän, joka edellyttää ryhmässä toimimista. Sen sijaan että he hävittävät koko rituaalin, he tekevät viisaammin, jos he panisivat sen kohdalla toimeen uudistuksia. [1076:4]

(Sosiaalistetun uskonnon symboleita ei tule kasvun kannavana halveksia, vaikkei toisaalta joen uoma olekaan joki.) [1098:4]

Ilmoittajat lausuvat, että *Jeesuksen uskonnon uudelleenesityksenkin on kehitettävä uusi ja tarkoituksenmukainen symboliikka.* [966:1]. Meidän tulee panna merkille, mitä ilmoittajat **eivät** sano. He **eivät** sano, että viidennen käänteentekevän ilmoituksen tulee kehittää symboliikka, sellainen tulee pikemminkin kehittää "Jeesuksen uskonnon uudelleenesitykselle". Muistammehan, että Jeesuksen uskonto on edellä kuvailtu oikea ja henkilökohtainen uskonto.

Heti äskeisen toteamuksen jälkeen ilmoittajat esittävät pitkän luettelon kriteereitä, jotka tämän uuden symboliikan täytyy täyttää: 1) Sen tulee nousta esiin uskonnollisesta elämäntavasta, hengellisestä kokemuksesta maailmasta; 2) sen täytyy perustua käsitykseen Jumalan Isyydestä ja olla ihmisten välisen veljeyden suurenmoisella ihanteella kyllästetty; 3) sen täytyy olla käytännössä harjoitetun rakkauden seurauksena; 4) sen täytyy suosia tunneperäistä asennoitumista, tyydyttää tunne-elämää ja edistää lojaalisuutta; 5) sen täytyy helpottaa hengellistä edistymistä; 6) sen täytyy kohottaa kosmisiä merkityksiä; 7) sen täytyy lisätä moraalisia arvoja; 8) sen täytyy rohkaista sosiaalista kehitystä; 9) sen täytyy kannustaa korkealaatuista henkilökohtaista uskonelämää; 10) sen täytyy tarjota korkeammat elämän päämäärät, jotka ovat sekä ajallisia että ikuisia — sekä sosiaalisia että hengellisiä; 11) sen täytyy pohjautua kodin biologiseen, sosiologiseen ja uskonnolliseen merkityksellisyteen; 12) sen täytyy symboloida sitä, mikä loputtoman muutoksen keskellä on pysyvää; 13) sen täytyy nostaa kunniaan se, mikä yhdistää alati muuttuvan sosiaalisen muodonmuutoksen virran; 14) sen täytyy tunnistaa todelliset merkitykset; 15) sen täytyy ylevöittää kauniita suhteita; 16) sen täytyy nostaa kunniaan aidon jalouden hyvät arvot; 17) siihen täytyy sisältyä jokin mestarillinen mysteeri ja siihen täytyy kätkeytyä jokin tavoittelemisen arvoinen saavuttamaton; 18) se ei saa olla merkityksellinen vain ryhmän kannalta vaan sen täytyy olla mielekäs myös

yksilölle; 19) sen muotokielen täytyy olla sellaista, että yksilö voi sen edellyttämät toimenpiteet suorittaa omaaloitteisesti ja että hän voi niistä nauttia myös yhdessä tovereidensa kanssa; 20) se ei saa olla liian monimutkainen; 21) siihen täytyy sisältyä omistautumisen vaatimus, uskollisuudentunteesta nousevaa suhtautumista; 22) se ei saa jähmettyä rajoittaviksi, vääristäviksi, tukahduttaviksi ja kaavamaisiksi seremonioiksi, jotka voivat vain

rampauttaa ja viivyttää kaikkea sosiaalista, moraalista ja hengellistä edistymistä. (966:1—5)

Mainitut kriteerit ovat mahdollottomia täyttää maailman nykytilanteessa. Päivän, jolloin sellainen on mahdollista, täytyy olla kaukana tulevaisuudessa. Meidän on ehkä odotettava aikaa, jolloin Jeesuksen uskonto on saavuttanut riemuvoiton. Ja meidän tiedämme että joskus se vielä tapahtuu.

Marian neitsyys

ANDRÉS RODRÍGUEZ
Kolumbia

Juutalaisvaava Joshua ben Josef, Joosua Joosefinpoika, sikisi ja syntyi maailmaan aivan kuin ovat sinneet ja syntyneet kaikki muutkin lapset sitä ennen ja sen jälkeen, paitsi että tämä nimenomainen lapsi oli Nebadonin Mikaelin, Paratiisin jumalallisen Pojan, ja koko tämän olevaisista ja olennoista koostuvan paikallisuniversumin luojan, inkarnaatio. Ja tämä mysteeri, joka koskee Jumaluuden inkarnoitumista muilta osin tässä maailmassa luonnollista alkuperää olleeseen Jeesuksen ihmishahmoon, pysyy ikuisesti ratkaisemattomana. Luotujen muodossa ja hahmossa tapahtuvaan Luojan ruumiillistumiseen liittyy teknikkää ja menetelmää ette edes ikuisuudessa tule koskaan tuntemaan. Se on Sonaringtonin salaisuus, ja tällaiset mysteerit ovat vain niiden jumalallisten Poikien omaisuutta, jotka ovat käyneet läpi lahjoittautumiskokemuksen. [1317:1]

Miten voisi ihmisolentojen jälkeläinen olla jumalallisen kohtalon lapsi? Joosef ei kyennyt mitenkään sovittamaan yhteen näitä keskenään ristiriitaisia ajatuksia ennen kuin sekä hän itse että Maria monen viikon miettimisen jälkeen tulivat siihen johtopäätökseen, että heidät oli valittu Messiaan vanhemmiksi ... [1347:0]

Monia Vanhan testamentin sanontoja vääristeltiin, jotta ne näyttäsivät sopivan Mestarin maisen elämän jobonkin tapahtumaan. Erään kerran Jeesus itsekin julkisesti kiisti, että hänellä olisi jokin side Daavidin kuningashuoneeseen. Yksinpä sellainenkin tekstikohтия kuin "nuori nainen on synnyttävä pojan" muutettiin kuuluvaksi "neitsyt on synnyttävä pojan". [1348:0]

Suuren osan epätavallisesta lempeydestään ja ihmeellisen myötätuntoisesta ihmisluonnon ymmärryksestään Jeesus sai isältään. Aidiltään hän peri sen lahjan, joka hänellä oli suurena opettajana, samoin kuin valtavan kykynsä oikeudentuntoiseen suuttumukseen. [1348:3]

Kysymys Marian neitsyydestä on arka aihe koko planeetan kristittyjen mutta eritoten katolisten keskuudessa. Latinalaisen Amerikan katolisten keskuudessa Maria-kiihko ja Maria-liikkeen voima ovat kasvamassa sillä Marian kerrotaan ilmestyvän eri välineitä käyttäen

Amerikan eri osissa jokseenkin kuukausittain. Kyseiset ilmestymiset saattavat olla tosia tai epätosia. Se on kysymys, joka tulisi jättää kunkin alueen piispojen ratkaistavaksi. Joka tapauksessa ne luovat poikkeuksetta ilmapiirin, joka on otollinen Maria-kiihkoksi kutsuamme ilmiön leviämislle.

Kolme vuotta sitten olin itse todistamassa ilmiötä, jota pidin todellisena ja ihmeen kaltaisena, fysiikan laein selittämättömänä. Minun lienee korostettava, että omaan koulutusta eksakteissa tieteissä. Väkivallan runteleman Kolumbian Villavicenciossa erään vanhainkodin pieni posliininen Maria-patsas itki vanhainkodin johtajattaren koskettaessa sitä sormillaan. Itse en ainakaan huomannut mitään petkutusta. Johtajatar näytti meille myös erään yhdysvaltalaisen laboratorion todistuksen, jossa todettiin, että kyynelten kemiallinen koostumus vastaa luonnollisten kyynelten koostumusta.

Latinalaisen Amerikan yhteiskuntaryhmien välisistä kulttuurisista, sivistyksellisistä ja uskonnollisista epätasa-arvoisuuksista johtuen, suhtautuminen kysymykseen Marian neitsyydestä vaihtelee sellaisen henkilön mielipiteistä, joka pitää koko aiheita tyhmänä ja on sitä mieltä, ettei neitsyys sen kummemmin lisää jos ei vähennäkään Marian merkitystä, sellaisen henkilön suhtautumiseen, joka katsoo, että Jeesuksen äidin neitsyyden epäileminen on pyhäinhäväistys ja epäilijä tulisi julistaa kirkonkiroukseen. Papit, joilla on tässä asiassa paras tietämys, omaksuvat väitettyä neitsyyttä kohtaan mieluiten rauhallisen puolustuksellisen asenteen sortumatta kiivaisiin kannanottoihin. Muutama kuukausi sitten eräältä yliopistokampukselta lähetettiin Kolumbiassa suosittu TV-uutisohjelma, joka käsitteli tätä teemaa. Yksi oppilaista kysyi Maria-asiantuntijalta, mitä mieltä tämä oli teoriasta, jonka mukaan Jeesuksella oli veljiä. Asiantuntija vastasi suurin piirtein seuraavasti: "Tuollaiset puheet ovat valheita, joita levittää *Urantia-kirja* ja johon ei kenenkään pidä uskoa." Välikohtaus on varoitussignaali, joka kehottaa ajattelemaan tätä aiheita ja etsimään parhaita keinoja käsitellä tätä teemaa uskonnollisissa yhteisöis-sämme, varsinkin niiden katolisten keskuudessa, jotka ovat joutuneet pahimman Maria-kiihkon valtaan. Meidän tulee käsitellä tätä teemaa varoen, jotteimme vain joutuisi

fanaatikkojen hampaisiin ja välttyisimme molemminpuolisilta syyttelyiltä, jollaiset eivät johda mihinkään. Meidän pitäisi sen sijaan yrittää luoda suotuista ilmapiiriä kunnioittavalle ajatusten ja mielipiteiden vaihdolle.

Erilaisia uskontoja, erilaisia käsityksiä

Marian hahmolla on varsin erilainen hierarkkinen asema ja häneen suhtaudutaan vaihtelevanasteisella kiihkolla riippuen siitä uskontokunnasta, jonka näkökannalta häntä tarkastellaan. Katolisten keskuudessa monet pitävät Mariaa Jumaluutena, tärkeysjärjestyksessä heti Jeesuksen jälkeen. Tosiasia on, että vuonna 1999 Vatikaani sai vastaanottaa anomuksen, allekirjoittajina neljä miljoonaa henkeä, jotka uskovat, että Maria pitäisi asettaa samalle näkyvälle sijalle Jeesuksen kanssa. Konstantinuksen vuonna 325 koollekutsumassa Nikean kirkolliskokouksessa, jonka oli määrä päättää, oliko Kristus samaa substanssia kuin Jumala vai vain samankaltaista substanssia, päätettiin Kristuksen olevan Isän kanssa samaa substanssia. Päätös vaikutti käsitykseen Jeesuksesta Jumalana. Sanottuaan, että Jeesus on Jumala, kirkko on niin ikään julistanut Jeesuksen elämän olevan esikuvana kaikelle ihmiselämälle. Jumalakäsityksen osalta uutta oli se, millaiseksi Jumalaksi Jumala käsitettiin. Jumalan käsitettiin olevan kiinnostunut ihmiskunnasta niin paljon, että hän oli valmis kärsimään ihmiskunnan puolesta. Ajatus näytti tuon ajan konservatiiveista läpeensä kerettiläiseltä. Entä mitä tekemistä tällä on Marian kanssa? Neljännellä vuosisadalla Marialle annettiin kreikankielinen epiteetti *Theótokos* (Jumalansynnyttäjä), Jumalan Äiti. Sanaa käytettiin osoittamaan Jeesuksen jumaluus, muttei Marian jumaluutta. Usko Marian jumaluuteen alkoi saada hyväksyntää vasta aikojen kuluessa. Trenton kirkolliskokouksessa Marialle annettiin sen lisäksi epiteetit kanssalunastaja ja kanssavälittäjä, mikä antoi aimo sysäyksen hänen tärkeytensä korostamiseen katolisuuden piirissä.

Katoliset uskovat, että Maria otettiin ruumiineen ja sieluineen taivaaseen, sillä hänet luotiin ilman syntiä. Ortodoksinen kirkko taas pitää Jeesusta Marian ja Pyhän Hengen ainokaisena poikana. Ero on siinä, että Marian ei uskota tulleen otetuksi taivaaseen ruumiineen ja sieluineen; onhan Jerusalemissa ortodoksinen katedraali, joka on rakennettu Marian haudaksi uskotulle paikalle.

Mitä protestantteihin tulee niin he palvovat jumalallisina vain Jumalaa ja Jeesusta, ja Marialla on sija joka on historiallisessa mielessä paljon vähemmän tärkeä. Vaikka katsotaankin, että Jeesuksella oli sisaruksia, Maria oli silti neitsyt Pyhän Hengen välityksellä tapahtuneen Jeesuksen sikiämisen hetkellä. Vaikka teologien valta-enemmistö onkin päätenyt käsitykseen, jonka mukaan Maria ei ollut Jeesuksen syntymän jälkeen neitsyt, asialla ei ole protestanttien keskuudessa suurtakaan merkitystä.

Aihe askarruttaa myös muslimeja. Muhammad myöntää Marian olleen neitsyt. Koraanin kolmannessa suurassa, säkeissä 40—40 sanotaan:

Oi Marium, Allah tuo sinulle totisesti hyvän sanoman Hänen Sanansa myötä, jonka nimi on Messias, poika syntynyt Mariumille, tässä ja tämän jälkeisessä maailmassa kunnioituksen ansaitseva sekä niiden kunnioituksen ansaitseva, jotka on tehty olemaan Allahin tykönä.

Ja hän on puhuva kansalle, kun hän on vielä kehossa ja kun hän on jo vanhus, ja hän on oleva yksi hyvistä.

Maria sanoi: Herrani! miten minulle on poika syntynyt, kun mies ei ole minuun kajonnut? Hän sanoi: Olkoon niin, mutta Allah luo, mikä Häntä miellyttää; kun Hän on jotakin säätänyt, Hän vain sanoo sille: Ole. Ja se on.

Ja suuran 19 jakeissa 19–22:

Hän sanoi: Miten minä pojan saan, kun kukaan kuolevainen ei ole vielä minuun kajonnut, enkä ole ollut epäsiiveä?

Hän sanoi: Olkoon niin, mutta sinun Herrasi sanoo: Se on Minulle helppoa; ja jotta Me saamme tehdä hänestä ihmisille merkin ja Meiltä armolahjan, ja se on asia, joka on säädetty.

Ja niin hän sai hänet vakuuttumaan; sitten hän vetäytyi hänestä kaukaiseen paikkaan.

Uusi testamentti ja neitsyyskäsitys

Luukkaan evankeliumin kohdasta 1:31–35 voimme lukea:

“Sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinä annat hänelle nimeksi Jeesus. Hän on oleva suuri, häntä kutsutaan Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle hänen isänsä Daavidin valtaistuimen. Hän hallitsee Jaakobin sukua ikuisesti, hänen kuninkuudellaan ei ole loppua.”

Maria kysyi enkeliltä: “Miten se on mahdollista? Minähän olen koskematon.” Enkeli vastasi: “Pyhä Henki tulee sinun yllesi, Korkeimman voima peittää sinut varjollaan.”

Matteus 1:18: *Jeesuksen Kristuksen syntymä tapahtui näin. Maria, Jeesuksen äiti, oli kihlattu Joosefille. Ennen kuin heidän liittonsa oli vahvistettu, kävi ilmi, että Maria Pyhän Hengen vaikutuksesta, oli raskaana.*

Kohdissa on selvä ristiriita. Isaac Asimov on lausunut, että Matteuksen tapa korostaa neitseellistä syntymää näyttää kaivavan maata sen käsityksen alta, että Jeesus olisi ollut Daavidin sukua, niin kuin Matteus väittää evankeliuminsa alussa. Sukuluettelo osoittaa Joosefin polveutuneen Daavidista; jos hän ei siis ollutkaan Jeesuksen isä, sukulaisuus menettää koko merkityksensä. Ratkaisuksi on ehdotettu, että Mariakin oli Daavidin huonetta, ja tämä oletamus pelastaisi Jeesuksen daavidilaiset sukujuuret. Olettamukselle ei evankeliumeista löydy mitään selvää vahvistusta, mutta se on vakiintunut käsitys kristillisen tradition piirissä.

Ehkä Jesajan kirjan 7:14: *“Sen tähden Herra antaa itse teille merkin: neitsyt* tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel”* [* Suomenkielisessä raamatussa alaviite: “Käännös ’neitsyt’ perustuu Septuagintaan. Hepreankielisen alkutekstin *alma* merkitsee ’nuori nainen’, on pohjana seuraavalle Matteuksen evankeliumin kohdalle: “Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja syn-

nyttää pojan, ja hänelle annetaan nimeksi Immanuel.“ (Matteus 1:23). Vaikka Jesajan alkutekstissä käyttämä sana merkitsee “nuori nainen“, sanan piiriin kuuluvat sekä neitsyet että muut.

Jotkut Raamatun tulkitsijat ovat näkevinään todisteen neitseellisestä sikiämisestä Johanneksen evankeliumin kohdassa 1:13, joka kuuluu: *“He eivät ole syntyneet verestä, eivät ruumiin halusta, eivät miehen tahdosta, vaan Jumalasta.”* Mutta evankeliumin kreikankielinen käsikirjoitus ei tue käsitystä (Raymond Brown: *El Nacimiento del Mesías*).

Uusi testamentti ja Jeesuksen veljet

Matteus 13:55–56: *Eikö hän ole se rakennusmiehen poika? Eikö hänen äitinsä nimi ole Maria, ja ovathan Jaakob, Joosef, Simon ja Juudas hänen veljiään? Hänen sisarensakin asuvat kaikki täällä missä mekin.* Sama vuoropuhelu esiintyy Markuksen evankeliumin kohdassa 6:3.

Markus 3:21: *Kun Jeesuksen omaiset kuuluivat kaikesta tästä, he lähtivät sinne ottaakseen hänet huostaansa, sillä he luulivat, että hän oli poissa tolaltaan.*

Markus 3:31–35: *Jeesuksen äiti ja veljet olivat saapuneet paikalle. He jäivät ulos seisomaan ja lähettivät hakemaan häntä. Hänen ympärillään istui paljon ihmisiä, ja hänelle tuotiin sana: “Äitisi ja veljesi ovat tuolla ulkona ja kysyvät sinua.” Mutta Jeesus vastasi heille: “Kuka on äitini? Ketkä ovat veljiäni?” Hän katsoi ihmisiin, joita istui joka puolella hänen ympärillään, ja sanoi: “Tässä ovat minun äitini ja veljeni. Se, joka tekee Jumalan tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini.”*

Sama kertomus löytyy kohdista Matteus 12:46 ja Luukas 8:19, sillä erotuksella että näistä kohdista puuttuu maininta Jeesuksen olemisesta “poissa tolaltaan“.

Johannes 2:12: *Tämän jälkeen Jeesus sekä hänen äitinsä, veljensä ja opetuslapsensa menivät Kapernaumiin ja viipyivät siellä muutaman päivän.*

Erilaisten katolisten Raamattujen Uutta testamenttia lukiessa joutuu ilman *Urantia-kirjaa* ja eri protestanttisten kirkkojen väittämiäkin päättelemään, ettei Jeesus ollut ainoa lapsi. Hänellä oli ainakin neljä veljeä ja muutama sisar, joiden lukumäärää tai nimiä ei mainita; syynä luultavasti heidän toissijainen roolinsa tuon ajan maailmassa. (Muistakaa, että Jeesus koetti muuttaa naisten asemaa.)

Siitä riippuen, mitä Raamattua tarkastelee, törmää toisistaan poikkeaviin argumentteihin koskien sanojen “veljet“ ja “sisaret“ merkitystä eri episodeissa. Samaan yhteisöön kuuluvat käyttivät niitä yleisesti. Niitä käytettiin samassa merkityksessä, jossa Jeesus niitä käytti puhuessaan siitä, että olemme kaikki Jumalan lapsia, joten johdonmukaisia ollaksemme, olemme kaikki veljiä. Tuohon maailman aikaan kaikkia sukuun kuuluvia serkkuja, tätejä, enoja ja setiä kutsuttiin veljiksi ja sisarik-

si. Tällaiset selitykset ovat kaikki hauraita, eivätkä ne kerro mitään siitä tekstiyhteydestä, joissa sanoja käytettiin. Muuan kommentoija kysyy Jaakobin kirjeen kohdalla: “Kuka tämä Jaakob, Herran veli, oikein on. Nimi tuskin viittaa apostoliin, ja myöhemmin käy kuitenkin ilmi, että hän on Jerusalemin yhteisön piispa.“ Juudaksen kirjeestä luemme: “Juudas, Jeesuksen Kristuksen palvelija, Jaakobin veli“ (Juudas 1:1).

Kun mainitaan Jeesuksen äidin ja veljien saapuneen Kapernaumiin, niin mitä järkeä olisi käyttää sanan todellista merkitystä puhuttaessa Mariasta äitinä, mutta kuvallista merkitystä puhuttaessa hänen matkatovereistaan veljinä? Elleivät he todellisuudessa olleet Jeesuksen veljiä, miten on selitettävissä, että Herra lausui väkijoukolle nuo äärimmäisen kovat sanat: *“Kuka on äitini? Ketkä ovat veljiäni?”* Hän osoitti kädellään opetuslapsiaan ja sanoi: *“Katso, tässä ovat minun äitini ja veljeni. Jokainen, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini.”* (Matteus 12:48–50)

Se, että Jeesuksen perheen jäsenet pitivät häntä hulluna on poistettu Matteuksen ja Luukkaan kirjoituksista, ja syynä on luultavasti se, että nämä pitivät sitä neitseellisen sikiämisen idean kanssa huonosti yhteensovivana.

Sitä väitettyä, että Jeesus oli Ainokainen Poika, puolustaa kuitenkin muuan mielenkiintoinen seikka: Jos Jeesuksella oli veljiä, miksi hän siinä tapauksessa pyysi Johannesta pitämään huolta hänen äidistään ristiinnaulitsemisen jälkeen? Jeesuksen ja hänen veljiensä välit olivat rikkoutuneet Jeesuksen viimeisinä päivinä siksi, että veljet eivät käsittäneet Messiaan tehtävää. Tai ehkä Jeesus ennakoisi sitä syvää emotionaalista murhetta, josta hänen perheensä tulisi kärsimään, ja hän halusi säästää heidät velvollisuudelta huolehtia Mariasta.

Kristillisiä kysymyksiä

Jos kaikesta edellä todetusta päättelen, ettei Maria ollut neitsyt Jeesuksen sikiämisen jälkeen, esille nousee joukko kysymyksiä:

1. Milloin tämä usko Marian neitsyyteen alkoi?
2. Millaisten argumenttien nojalla katolinen kirkko perusti tämän uskomuksen?
3. Onko käsityksen tukena vain Marian ilmestyminen ja Jesajan profetia?
4. Vaikuttiko käsitykseen se tosiasia, että ikivanhojen uskomusten mukaan historian merkkimiehet sellaiset kuin Buddha, Krishna, Zarathustran poika, Romulus ja Remus ja Aleksanteri Suuri syntyivät neitsyistä jumalten siittäminä?
5. Katsoivatko jotkut kirkkoisat kieltäessään Jeesuksella olleen veljiä ja sisaria, että oli tärkeämpää pitää yllä käsitystä Marian pysyvistä neitsyydestä?

Toivon, että voimme keskuudessamme keskustella näistä asioista sivistyneesti ja järjellisesti siinä ekumeenisessa ja itsekriittisessä hengessä, joka itse asiassa katolisen kirkon sisällä vallitsee.

Jeesus ja Maria uudessa perspektiivissä

Olen päätenyt siihen sisäiseen vakuuttuneisuuteen, että Maria oli neitsyt ennen naimisiinmenoaan — aivan kuten kuka hyvänsä hyveellinen nainen tuohon maailmanaikaan — mutta että Jeesuksen, samoin kuin kaikkien hänen veljiensä ja sisartensa, sikiäminen ja syntymä oli täysin normaali, niin kuin *Urantia-kirja* selvittää. Katolinen vaikka olen, ajattelin monien muiden tavoin aikaisemmin, ettei asia ollut kovinkaan tärkeä. Ajan myötä olen kuitenkin kokenut mielenkiintoisen ilmiön: Jeesusta ja Mariaa kohtaan tuntemani kunnioitus, ihailu ja rakkaus ovat kasvaneet siitä hetkestä, kun mielessäni kumosin neitsyysmyytin. Miksikö?

Olin aina ajatellut, että oli liikaa vaatia minulta ja uskovaistovereiltani Kristuksen jäljittelemistä. Se oli mielestäni liikaa vaadittu. Kuka minä olen edes ajattelemaan, että kykenisin jäljittelemään Jeesusta, joka on jumalallinen olento, Jumalan ainokainen Poika, Pyhän Hengen voimasta ja armosta sinnyt; kun oma sikiäminen ja syntymäni oli kaikin puolin kuolevaisille ominainen? Ajattelin, että Jeesuksella oli tiettyjä etuja puolellaan siksi, että hänen sikiämisensä ja syntymänsä olivat ihme.

Sama analyysi on tehtävissä Marian kohdalla. Kuka minä olen pitämään Mariaa esikuvana, tuota naista, joka oli niin erikoinen, että Jumala saattoi hänet raskaaksi ilman hänen aviomiehensä Joosefin osallisuutta, ja joka oli ennalta määrätty toimimaan “Jumalan Äitinä” — kun minun taas on kivulla saatettava lapseni maailmaan ja kohdattava tuiki tavallisen ihmisen elämän karuudet?

Nyt mieleeni on noussut toinen mysteeri, johon en ole vastannut kunnollisesti: Miten on mahdollista, että nuo ihmiset, niin perin inhimilliset, pääsivät sellaisiin moraalin ja hengellisyyden korkeuksiin? Millä keinoin he esimerkiksi kykenivät kasvattamaan kahdeksan lastaan elämänsä myötä- ja vastoin käymisten keskellä? Entä millä keinoin he samalla niin urheasti kohtasivat sen, mitä Jeesuksen tehtävä Isän tahdon tekemisessä toi tullessaan. Ja miten he liittivät toisiinsa nämä kaksi ilmeisen yhteen sovittamatonta seikkaa?

Jeesuksen tapauksessa näihin kysymyksiin löytyy riittävä vastaus *Urantia-kirjasta*. Mutta Marian kohdalla asiaa ei ole yhtä hyvin dokumentoitu. Sanotaan, että Maria yhdessä Joosefin kanssa valittiin Israelin kaikkien pariskuntien keskuudesta parhaimpina luomaan soveltuva puitteisto Universumimme Hallitsijan lahjoittautumiselle, mutta meille kerrotaan myös, että Marialla oli aina vaikeuksia virittäytyä siihen totuuteen, että Jeesuksen tehtävä oli hengellisen Messiaan tehtävä, ei heprealaisten poliittisen eikä sotilaallisen Messiaan tehtävä. Mutta viime kädessä — olipa hän neitsyt tai ei Maria valittiin Jeesuksen äidiksi, joten hänen on täytyntä olla erinomainen ja poikkeuksellinen nainen geneettisiltä, älyllisiltä, moraalisilta ja hengellisiltä ominaisuuksiltaan. Salvingtonin Gabriel oli epäilemättä äärimmäisen huolellinen valitessaan Jeesuksen perintöaineksia, sillä tästä seikasta

osaltaan riippui Nebadonin Mikaelin tehtävän onnistuminen.

Urantialaisia kysymyksiä

Kysyn lopuksi itseltäni:

1. Ehkä tämä katolisen maailman Maria-kiihko on kehkeytynyt yksinkertaisesti siitä syystä, että latinalainen yhteisömme potee hengellistä janoa, niin syväälle kun se on juuttunut monilukuisiin ongelmiinsa ja katastrofaalisiin sosiaalisiin realiteetteihinsa, että Äiti-hahmoa halutaan käyttää perimmäisenä pelastavana toivona?
2. Onko Maria todella läsnä keskuudessamme? Onko planetaarisilla valvoilla ja Järjestelmän Hallitsijoilla jokin hanke, jonka mukaisesti he ovat osoittaneet Marian johonkin erityistehtävään planeetallamme?
3. Olemmeko todistamassa, miten Jumalallisen Hoivaajan, Pyhän Hengen, hengellistä virtapiiriä aktivoidaan? Tämä Pyhän Hengen entistä tuloksellisempi läsnäolo itsesämme saa meihin halun visualisoida Jumalallinen Hoivaaja entistä selvemmin, ja koskei meillä voi olla muuta Universumimme Hallitsijan jumalallisuuteen liittyvää äiti-hahmoa, me realisoimme sen Jeesuksen äidin persoonassa?

Itse kunkin tulisi vastata näihin kysymyksiin omantuntonsa mukaan tavalla, joka on järjellinen ja rehellinen, vapaa kaikista ennalta omaksutuista ja fanaattisista uskonnollisista ideoista. “*Älkää missään tekemisissänne käykö yksipuolisiksi ja erikoistuko liiaksi. Turmiotamme tavoittelevat fariseukset totisesti luulevat olevansa tekemässä Jumalalle palvelusta. Perinteisyys on tehnyt heistä niin abtaita, että he ovat ennakkoluuloisuuden sokaisemia ja pelon kovettamia.*” [1726:1].

Tästä ja muista aiheista uskonnollisissa yhteisöissä keskustellessamme meidän tulisi muistaa, mitä Gard Jameson kertoo meille: “[Urantia-]kirjan näkemyksen voima on valtavan paljon suurempi hapatteena kuin yhtenä uskontona uskontojen perheen piirissä... Niin Moussalle [muslimille] kuin itsellenikin [metodistille] *Urantia-kirja* toimii siten, että se korottaa sitä, mitä valitsemamme uskonnollisen instituution piirissä koemme. Kristityt, muslimit, juutalaiset, hindut, buddhalaiset, kotoperäiset traditiot ja monet muut ovat tunteneet vetoa *Urantia-kirjaa* kohtaan ymmärtäessään ja arvostaessaan sen hapattavaa visiota.” (*Ilta Madiban seurassa*, IUA Journal, maaliskuu 2000, s. 1)

Hengen henki

JERRY PRENTICE

Chamois, Missouri, Yhdysvallat

Ja Nikodemus sanoi: "Mutta millä keinoin minä vähitellen saisin otteen tästä bengestä, jonka on määrä uudistaa minut valtakuntaanastumisen valmisteluna?" [1602:6]

Vaikka täysi ymmärrys monistakin *Urantia-kirjassa* käytetyistä termeistä ja käsitteistä on ulottumattomissamme, yritämme kuitenkin rakentaa niistä jonkinlaisen tunnistettavan mielikuvan. Tässä suhteessa *henki* on konnotaationsa tai jopa todellisen merkityksensäkin osalta perin vaikeasti tavoitettavissa. Sanasta esitetään *Urantia-kirjassa* lukuisia ja toisistaan poikkeavia määritelmiä, ja oman haasteensa muodostaa myös sen yleisen kielenkäytön mukainen merkitys. Meidän tulee silti esittää kysymys "mitä henki on?" ja yrittää löytää siihen vastaus.

Webster's New Twentieth Century Dictionary -sanakirjan (tässä suomennettujen) selitysten mukaan henki on:

1. elämän prinsippi — eritoten ihmisessä
2. ihmisen ajatteleva, motivoiva ja tunteva osa
3. elämä, tahto, tietoisuus, ajattelu
4. elähdyttävä jumalallinen vaikutus tai henkeytys, inspiraatio
5. eloisuus, rohkeus, tarmo, into (heissä oli tekemisen henki)
6. innostunut lojaalisuus (joukkuehenki)
7. todellinen merkitys, oikea tarkoitus (lain henki pikemminkin kuin lain kirjain)
8. läpikäyvä elähdyttävä periaate, oleellinen tai luonteenomainen piirre, vallitseva suunta ja suhtautuminen (renessanssin henki)

Määritelmiä 1—4 ei ole läheskään yhtä helppo mieltää kuin määritelmiä 5—8. Vaikka niissä yli 4000:ssa *Urantia-kirjan* kohdassa, joissa sana *henki* esiintyy, sitä käytettäneenkin sen kaikissa merkityksissä, useimmissa tapauksissa merkitys lienee silti lähinnä Websterin viiden ensimmäisen, vaikeimmin mielletävän selityksen mukainen. Varsin harvassa ovat ne hengestä puhuvat kohdat, joissa pyritään kertomaan, mitä henki on. *Urantia-kirjan* mukaan *henki* on:

1. **Henki.** *Se jumalallinen henki, joka sijaitsee ihmismielessä — Ajatuksensuuntaaja.* [8:9]
2. *Henki on jumalallinen tarkoitus ... henki on arvoa.* [102:5]

3. *Henki on arkkitehti, mieli on rakentaja, ruumis on aineellinen rakennus.* [484:0]

4. *... puhdas henki ... on kaikkien energian perusjärjestelmien jumalallisen ja ohjaavan ylivahvonnan potentiaali.* [638:2]

5. *Henki on myötäolemassa oleva minuus.* [1294:4]

6. *Henki on hoivaa ... Henki on Isän tunteman rakkauden ja Pojan osoittaman armon personoituma. Henki on rakkautta, jota sovelletaan luoduista olennoista koostuvaan luomakuntaan ...* [94:4]

7. *Henki on luova realiteetti; fyysinen vastinkappale on henkitodellisuuden ajallis-avaruudellinen heijastuma, henkimielen luovan toiminnan fyysinen seuraamus.* [484:2]

8. *"Henki on se, joka eläväksi tekee", "Henki tekee eläväksi."* [380:6]

Henki on kaikkien luotujen persoonallisuuskokemuksen perustavaa laatua oleva realiteetti, sillä Jumala on henki. Henki on muuttumaton, ja sen vuoksi se ylittää kaikkien persoonallisuussubteissa sekä mielen että aineen, jotka ovat asteittaisen saavuttamisen kokemuksellisia muuttujia. [140:10]

Äskeisiä määritelmiä Websterin selityksiin vertailtaessa havaitaan niiden välillä monia yhtymäkohtia. Jotkin *Urantia-kirjan* määritelmät ovat helposti sanakirjan määritelmiin rinnastettavia. Kumpikin lähde pitää henkeä motivoivana, elämän lähteenä, arvoon liittyvänä, luovana energiana ja jumalallisena. Edesämme on joukko määritelmiä tai osittaisia määritelmiä, jotka ovat alkuperästään riippumatta ainakin jossakin määrin yhtäpitäviä, mutta joiden sovellusala on valtaisia. Käsitteemme siitä, mitä henki on, pysynee yhtä epämääräisenä ja otteesta lipeävänä kuin ovat niin ikään hengiksi kutsutut aaveet ja kummitukset. Jos pidämme sanan *henki* käyttötavat tiukasti toisistaan erillään, mahdollisuutemme ymmärtää sanan todellinen merkitys etäänny luultavasti entisestään. Osanamme on vain ohitse kiitävä ja osittainen välähdys siitä, mitä *henki* on, jos tarkastelemme määritelmiä yksi kerrallaan. Entä, miten pääsisimme eheään käsitykseen näistä näennäisen erilaisista hengen aspekteista? Kykenemmekö niin tehdessämme muodostamaan jonkin laaja-alaisemman henkikäsitteen, joka olisi kannaltamme mielekäs?

Otetaanpa lähtökohdaksi yksi sanan helpommista käyttötavoista ja katsotaan, mihin se johtaa. Joukkuehenki on tuttu kaikille. Onko se todellista? Mitä tekemistä sillä on laaja-alaisemman *hengen* määritelmän kanssa? Onko kysymys samasta realiteetista? Miksi kotijoukkue nauttii useimmin suosiota? Jos kaksi joukkuetta sattuisi olemaan täysin tasaväkistä ja ottelisi neutraalilla maaperällä, mikä sinä tapauksessa ratkaisisi pelin tuloksen? Eikö tulos riippuisi siitä, missä *hengessä* ottelu käydään? Entä, jos joukkueet sinänsä ovat hengeltään tasavertaisia, ratkaiseeko huutosakin henki siinä tapauksessa voittajan? Tämäntyyppinen henki on todellinen ja kiistaton voima. Kannustajat keskittävät koko sydämensä ja mielensä yhteen asiaan: ottelun voittamiseen. Se, jos mikä, motivoi ja inspiroii ottelijoita parempaan suoritukseen. Jokainen tällaisessa toiminnassa mukana ollut tietää tämän hengen valtavan voiman.

Kun ryhdymme johonkin — työhön tai peliin — siihen hengessä paneutuen, energiatasomme on korkea, olemme innostuneita, keskitymme käsillä olevaan tehtävään; suorituksemme on parempi ja meillä on suoritukseen enemmän energiaa. Mikä jossakin tehtävässä tai toiminnassa on se, joka mahdollistaa meidän paneutua siihen hengessä? Syynä saattaa olla se, että pidämme kyseisestä urheilulajista; syynä saattaa olla se, että toimimme jonkun rakastamamme henkilön hyväksi. Usein seikka johtuu ihmistenvälisestä harmoniasta: kaksi henkilöä tai useampikin toimii yhdessä sopusointuisesti. Oli miten vain, mutta kysymys on aina asiasta, jolla on meille merkitystä; jotakin, joka saa meidät panemaan häiritsevät seikat hetkeksi syrjään ja keskittämään tahtomme välittömästi käsillä olevaan asiaan. Tahdon keskittämisen aikaansaava henki voi saada kokonaisuuden liikkeelle ja yli-inhimillisiin ponnistuksiin. Henki tuottaa tuloksia.

Usein puhutaan laeista, sopimuksista, välipuheista ja muista asiakirjoista asettamalla vastakkain sen "kirjain" (mitä siinä itse asiassa sanotaan) ja sen "henki" (mitä sen laatijat tarkoittivat). Asiakirjan tarkoitusta toisin sanoen verrataan sen tekstisisältöön. Jos asiakirjan teksti on täydellistä, niin sen tarkoituksen ja sanamuodon välillä ei ainakaan teoriassa pitäisi olla mitään eroavuutta. *Urantia-kirja* kertoo käsitteistä ja muistiinpanoista, jotka ovat personoituja, joten totuus tulee täydellisesti ja täsmällisesti edustetuksi. Kirjaimen ja hengen välillä ei ole mitään eroavuutta. Merkitystä on vain käsitteen tarkoituksella tai hengellä. Henki on olennaisinta. Kirjain eli sanamuoto on pelkkä muoto. Mikäli käytetään oikeaa sanaa tai sanoja, henki näkyy näistä sanoista.

Käsittelemillämme *henki*-sanankäyttötavoilla on paljon yhteistä etenkin siksi, että niiden kohdalla kysymys on ihmisen käyttäytymisessä ilmenevästä hengestä. *Urantia-kirjan* käsittelemä henki on kuitenkin

paljolti, ellei enimmältäänkin, jumaluuslähtöistä. Joukkuehenkeä ei tule lukea mukaan silloin, kun puhutaan todellisesta hengestä, jonka välittömänä lähteenä on Jumala. Ihmisperäinen henki on jopa alimmilla tasoillaan kuitenkin todellista sikäli, että se vaikuttaa todellisuutemme. Ihmisperäisen hengen tarkastelu saattaa siis osoittautua hyödylliseksi pyrkisessämme laaja-alaisempaan ymmärrykseen *hengen* merkityksestä.

Karl Mannheim käytti teoksessaan *Ideology and Utopia* saksankielistä sanaa *Weltanschauung* (maailmankatsomus). Kyseinen termi havainnollistaa muuatta toista *henki*-sanankäyttötapaa, jolla on samantapainen sisältö kuin mitä tarkoitetaan puhuttaessa vaikkapa "renessanssin hengestä", jos kohta sen merkitys ei ole yhtä passiivinen. *Weltanschauung* on se näkymätön, kuulumaton ja arvaamaton voima, joka muovaa sosiaalisia muutoksia ja pitää ne liikkeessä. Kysymys ei ole pelkästä ajan sävelestä vaan voimasta, joka saa aikakauden myös soimaan ja muuttaa sen sävellajia. Henki on nimenomaan tällainen voima. Tämä *henki*-sanankäyttötapa menee pelkän ihmisperäisen motiivoin hengen ulkopuolelle ja astuu jumalallisen hengen alueelle. Todettuamme, että ihmisperäinen henki voi muovata ja myös muovaa todellisuutta, niin siirtyessämme nyt korkeampien lähteiden äärelle ja lähestyessämme totuutta ja jumalallisuutta, henki alkaa luoda yhä suurempaa varjoa todellisuuden ylle.

Mitä kirkeampi hengellistyneen persoonallisuuden (Isä maailmankäikeudessa, potentiaalisen henkipersonaalisuuden osan yksilöllisyyden omaavassa luodussa) loisto on, sitä suurempi on se varjo, jonka väliin tuleva mieli luo aineellisen verhonsa ylle. [141:1] Mainittu *Weltanschauung* saattaa kuvata osaa siitä jumalallisesta henkivoimasta, joka muovaa todellisuuttamme.

Lähdimme liikkeelle yleisesti ymmärretystä *henki*-sanankäyttötavan tarkastelusta ja tutkimme muutamia tuollaisia tapoja. Nyt olemme siirtymässä kohti *henki*-sanankäytön merkityksen jumalallista puolta niin kuin sitä käytetään useimmissa *Urantia-kirjan* kohdissa. Ehkäpä niin tehdessämme pääsemme sellaiseen laajempaan ymmärrykseen hengestä, joka kattaa kaikki käsittelemämme aspektit. Pohdipa, mitä *jumalallinen henki* merkitsee seuraavissa kohdissa:

Jumala Isä — *Luoja, Valvoja ja Ylläpitäjä. Universaalinen Isä, Jumaluuden Ensimmäinen Persoon.* [4:6]

"Jumala on henki". Hän on universaalinen hengellinen läsnäolo. Universaalinen Isä on infiniittinen hengellinen todellisuussubjekti; hän on "suvereeni, ikuinen, kuolematon, näkymätön ja ainoa todellinen Jumala". [25:1]

Jumala Poika — Rinnakkainen Luoja, Henkivalvoja ja Hengellinen Hallintopersoona. Iankaikkinen Poika, Jumaluuden Toinen Persoona. [4:7]

Jumala Henki — Myötötoimija, Universaalinen Yhdentäjä ja Mielen Lahjoittaja. Ääretön Henki, Jumaluuden Kolmas Persoona. [4:8]

Jumala on rakkautta, Poika on armoa, Henki on boivaa — jumalallisen rakkauden ja loputtoman armon jakamista koko ähylliselle luomakunnalle. Henki on Isän tunteman rakkauden ja Pojan osoittaman armon personoituma. Hänessä he ikuisesti yhdistyvät universaalista palvelua varten. Henki on **rakkautta, jota sovelletaan** luoduista olennoista koostuvaan luomakuntaan, Isän ja Pojan yhteen kietoutunutta rakkautta. [94:4]

Henki on luova realiteetti; fyysinen vastinkappale on henkitodellisuuden ajallis-avaruudellinen heijastuma, henkimielen luovan toiminnan fyysinen seuraamus. [484:2]

Henki on jumalallinen tarkoitus, ja henkimieli on toimiva jumalallinen tarkoitus. Energia on elottoman olemassaolon ilmiö, mieli on merkitystä, henki on arvoa. Juuri ajallisuudessa ja avaruudessa mieli luo sellaiset subteelliset energian ja hengen keskinäissubteet, jotka antavat aavistaa niiden keskinäisen sukulaissubteen ikuisuudessa. [102:5]

Esitetyistä lainauksista välittyy välähdyksenomainen käsitys siitä, mitä henki on jumalallisesta näkökulmasta. Jumaluuden kolmen ensisijaisen persoonan henkiprojektioista tulee todellisuutta, jopa tunteamme fyysinen todellisuus. Kun Jumala Isä muodosti mielessään ensimmäisen täysimääräisen ja täydellisen ajatuksen, se personoitui Iankaikkisena Poikana ja aineellistui täydellisenä keskusluomuksena. Hänen käsityksensä ikuisesta edistymisestä aktuaalistui seitsemänä superuniversumina. Olemme nyt tuon edistymissuunnitelman puitteissa ja superuniversumin osana mukana viemässä omaa kosmoksen osaamme lähemmäksi keskusluomuksessa malliutuvaa täydellisyyttä. Kyseisen mallin muovaa henki ja henkigravitaatio panee meidät ja koko luomistuloksen liikkeelle kohti täydellisyyttä.

Ajatus-Isä saa henki-ilmaisunsa Sana-Pojassa ja saavuttaa reaalisuuden laajenemisen Paratiisin kautta kaukaisuuksiin ulottuvissa aineellisissa universumeissa. Iankaikkisen Pojan hengelliset ilmentymät korreloituvat luomistuloksen aineellisten tasojen kanssa Äärettömän Hengen toiminnoin, jonka benkeen reagoivan mielihöivan välityksellä ja jonka fyysisistä ohjaavissa mielen teoissa

Jumaluuden hengelliset realiteetit ja Jumaluuden aineelliset seuraamukset korreloituvat toistensa kanssa. [638:5]

Henkireaalisuudet reagoivat hengellisen gravitaatiokeskuksen vetovoimaan oman laadullisen arvonsa, oman hengellisyytensä, tosiasiallisen määrän mukaisesti. Henkisubstanssi (laatu) on aivan yhtä lailla henkigravitaatioon reagoivaa kuin järjestynyt fyysisen aineen energia (määrä) on fyysiseen gravitaatioon reagoivaa. Hengelliset arvot ja henkivoimat ovat **todellisia**. Persoonallisuuden kannalta henki on luomakunnan sielu; aine on varjomainen fyysinen ruumis. [82:2]

Sekä kosmisen vahvuuden että henkivahvuuden voimavara on läpikäymässä asteittain etenevää julkituonti-todellistumisen kehitystapahumaa, kun kaiken todellisuuden rikastuminen totentuu kokemuksellisenä kasvuna ja sillä, että kokemuksellinen korreloituu eksistentiaalisen kanssa Universaalisen Absoluutin toimesta. Universaalisen Absoluutin tasapainottavan läsnäolon vuoksi Ensimmäinen Lähde ja Keskus saavuttaa kokemuksellisen voiman laajenemisen, pääsee samastumaan luomiinsa evolutionaarisin olentoihin ja totenttaa kokemuksellisen Jumaluuden laajenemisen Korkeimmuuden, Perimmäisyyden ja Absoluuttisuuden tasolle. [13:7]

Jumala näkee alusta alkaen, mihin asiat johtavat. Mitään alkua ja loppua ei absoluuttiselta kannalta katsoen ole. Jumala on infiniittinen, ajaton. Omasta väistämättä lineaarisemmasta perspektiivistä katsoen ajallisuus sen sijaan on olemassa, ja olemme itse sen osa. Me itse, aikamme ja todellisuutemme ovat osia siitä lähes äärettömästä määrästä olevaisuuksia ja olentoja, joista muodostuu Universaalinen Absoluutti; se puolestaan vaikuttaa Kvalifioimattoman Absoluutin ja Jumaluusabsoluutin välissä. Kuljemme tietämme nimenomaan Universaalisen Absoluutin piirissä. Escherin kaltaisen taiteilijan todellisuusnäkemyksen tavoin voimme nähdä silmämäisen muodon — kummallekin sivulle venytetyn ympyrän. Vasen sivu on harmaa, jossa sekoittuu yhtäläinen määrä valkoista ja mustaa. Se edustaa Kvalifioimatonta Absoluuttia. Siirtyessämme keskemälle harmaa alkaa hajota pieniksi pisteiksi, joita on yhtäläiset määrät mustia ja valkoisia, ja niiden koko kasvaa keskustaa lähestyttäessä. Keskustassa muodot ovat suuria, selvästi toisistaan erottuvia mustia ja valkoisia. Kun siirrymme kohti toista sivustaa, mustat pisteet alkavat vähitellen pienetä, kunnes ne lopulta häviävät kokonaan ja jäljellä on puhdas valkoinen. Tämä sivusta edustaa Jumaluusabsoluuttia. Harmaan sivun kärki on ala-Paratiisissa, kun oikean sivustan kärki sen sijaan on Jumala Isän persoonassa. Tämä jokseenkin hienostumaton ja yksinkertainen havainnollistus saattaa auttaa todellisuuden näiden puolien hahmottamista. Jumaluudesta lähtevä henki eriyttää mielen ja kaikkien

henki- ja potentiaalisten henkipersonallisuuksien välityksellä kvalifioimattoman kokemukselliseksi ajallisuudeksi ja avaruudeksi. Jumaluuden henkigravitaatio vetää sitten vastustamattomasti kotiin kaiken toden, hyvän ja kauniin — kaiken sen, joka liittyy itsensä sanottuun jumalalliseen henkeen. Jumaluusabsoluutti on se täydellisyys, joka jää jäljelle, kun tämä lajittelu on kokonaisuudessaan tapahtunut. Se on lisäksi sen hengen projisoija, joka panee tämän kaiken liikkeelle ja pitää sen liikkeessä. Osallistumme itse tähän lajitteluun. Siten ja siihen määrään kuin suuntaamme mieleemme jumalallisen hengen mukaiseksi, olemme myötäloujia.

Voimme näin ollen ainakin rajallisessa määrin nähdä, miten henki Jumaluuden tasolla muovaa todellisuutta, ja ainakin jossakin määrin ymmärtää, miten se suhteutuu henkeen omalla tasollamme. Sitä paitsi meille on kerrottu, että sisimmässämme elää jumalallinen henki, ja voimme sen itse myös kokea. Ajatuksensuuntaaja on jumalallisen tason henkeä. Se on sisimmässämme siihen kykyjemme mukaisella tasolla samastuaksemme. Kuta kykenevämpi olemme suuntaamaan tahtomme tuon hengen ohjaukseen, sitä enemmän henki muovaa todellisuuttamme ja sitä suuremmassa määrin olemme persoonallisuuksia, joista on tullut myötäloujia. Henkiarvoa vailla olevat tekomme saattavat vaikuttaa välittömään ympäristöömme ja niillä saattaa olla merkittäväkin vaikutus yhteiskuntaan ja aineelliseen todellisuuteemme. Mutta kaikista tekemisistämme vain totuudelliset, hyvät ja kauniit saavuttavat jumalallisen ja ikuisen merkityksen, itse asiassa ne personoituvat eloonjäävissä kuolevaisissa tai kehittyvässä Korkeimmassa Olennessa ja kuuluvat olennaisesti Jumaluusabsoluuttiin.

Ihmisperäinen henki vaikuttaa ainakin jossakin määrin ihmisten maailman tapahtumiin; se valaa koripallojoukkueeseen sen terän, joka vie voittoon. Jumala Isän tasolla hengestä tulee — se on — realiteetti. Millä keinoin sitten saamme nämä kaksi hengen ääripäätä saman merkityksen piiriin? Millä keinoin yhdistämme Pyhän Kolminaisuuden hengen sen hämärään johdannaiseen — joukkuehenkeen tai inhimillisten hankkeiden henkeen? Koska Jumala on henkeä ja kaikkien olevaisten ja olentojen alkulähde, niin kun hän luo mielessään jonkin tai jonkun, tuo jokin tai tuo joku tulee todelliseksi. Vaatimattomia kuolevaisia kun olemme, myös henkemme on paljon vähävoimaisempi ja ilmenee harvoin näyttävästi. Ellemme osallistuta henkeämme muuhun kuin pallon voittamiseen, pysyviä tuloksia syntyy vain vähän, eikä sitä paitsi aina voi voittaakaan. Jos olisimme hengessä, rakkaudessa ja viisaudessa enemmän sen kaltaisia jollainen Jeesus oli, kun hän tutustui kuolevaisten olomuotoomme, saattaisimme nähdä kestävämpiä ja jopa kouriintuntuvampia tuloksia.

Lähtökohtana Websterin määritelmät ja päätyen *Urantia-kirjan* käyttötapoihin, lähtökohtana joukkuehenki, väliasemana ajan henki ja päätyen Salaperäisiin Opastajiin ja Jumala Isän absoluuttiseen henkeen kysymys on aina hengestä. Jos tarkastelemme kaikkia näitä käsittekokonaisuuksia saman hengen osina ja jos otamme mukaan kaikki tasot Jumaluusabsoluuttiin puhtaasta hengestä matalatasoiseen ihmisperäiseen henkeen, jos yritämme nähdä tämän kaiken saman hengen osina ja samasta lähteestä kumpuavina, saattamme päästä jonkinlaiseen hyödylliseen käsitykseen siitä, mitä henki on. Jos sitten tartumme yhteen noista hengen virtauksista ja pitäydymme siihen jollakin sellaisella tasolla, jota henkigravitaatio vetää väijäämättömästi takaisin alkulähteeseensä, päädymme väistämättä tuon samaisen alkulähteen äärelle.

Sen fyysisen maailmankaikkeuden rinnalla, jossa Paratiisin vetovoima pitää kaiken koossa, on hengellinen maailmankaikkeus, ja siellä Pojan sana tulkitsee Jumalan ajatuksen ja, kun se on "lihaksi muuttuneena", se ilmentää yhteen liittyneiden Luojiin yhteisolemuksen rakastavaa armoa. Mutta koko tämän aineellisen ja hengellisen luomistuloksen sisällä ja sen lävitse käyden on laaja osa-alue, jolla Ääretön Henki ja hänen henkijäkeläisensä tuovat julki loppumatonta kiintymystä yhdesä suunnittelemlleen ja luomilleen älyllisille lapsille. [94:3]

Kosminen vahvuus reagoi mieleen aivan kuin kosminen mieli reagoi henkeen. Henki on jumalallinen tarkoitus, ja henkimieli on toimiva jumalallinen tarkoitus. Energia on elottoman olemassaolon ilmiö, mieli on merkitystä, henki on arvoa. Juuri ajallisuudessa ja avaruudessa mieli luo sellaiset subteelliset energian ja hengen keskinäisubteet, jotka antavat aavistaa niiden keskinäisen sukulaissubteen ikuisuudessa. [102:5]

Henki on univerteissa pohjimmainen persoonallinen realiteetti, ja persoonallisuus on pohjimmaista kaikelle kehittyvälle kokemukselle hengellisestä realisuudesta. Jokaisella persoonallisuuskokemuksen vaiheella kullakin peräkkäisellä univertien tasolla on joukoittain jobtolankoja houkuttelevien persoonallisten realiteettien löytämiseksi. Ihmisen todellisena päämääränä on uusien ja henkeä olevien tavoitteiden luominen ja sitten tällaisten aineettomia arvoja edustavien verrattomien tavoitteiden kosmiin houkuttimiin reagoiminen. [141:2]

Jumala on henki — henkipersonallisuus. Myös ihminen on henki — potentiaalinen henkipersonallisuus. Jeesus Nasaretilainen saavutti tämän henkipersonallisuuden potentiaalinen täyden toteutumisen inhimillisessä kokemuksessa, [30:7]

Kosmoksen kannalta keskusuniversumi on täydellisyyden perikuva, jota kohti kosmos kehittyy. Nebadonin Mikael on paikallisuniversumimme personoitu henki. Universumimme Äiti-Henki on se armon henki, joka kutsuu meitä, ohjaa meitä ja johdattaa meitä kohti hengellistä kotiamme. Nasaretin Jeesus esitti tällä nimenomaisella planeetalla meille oman mallimme hengen suuntaamisen täydellistämistä. Hän jätti meille myös Totuuden Hengen, joten me,

kunhan vain kuuntelemme, voimme nähdä, mikä on oikea tie takaisin hänen tykönsä. On henki ja on henkiä. Kaikki ovat aktiivisia ja koordinoituja osia samasta infiniittisestä ja ikuisesta Jumalan rakkaudesta. Jos tahdomme, jokainen niistä ja ne kaikki johdattavat meidät hänen syleilyynsä. Jumala on rakkaus. Jumala on henki.

Kultainen sääntö: Edistyvän elämän sielustrategiaa

GERALD CHARETTE
Ontario, Kanada

Olen kerännyt esitykseeni *Urantia-kirjan* käsityksiä ja sitaatteja, joiden tarkoituksena on lisätä "kultaisen säännön" (Tee toisille niin kuin haluaisit itsellesi tehtävän) ymmärtämistä. Yritän myös selvittää, millaista viisautta on sovellettava päivittäiseen elämään, jotta toimisimme entistä paremmin Universaalisen Isämme tahdon mukaisesti.

Kultainen sääntö, jonka mukaan Jeesus eli, oli tosiaankin ikivanhan elämänohjeen myönteinen toisinto. Useimmille meistä tämän elämänohje on paljon helpompi sanoa kuin tehdä. Miten moni meistä onkaan joutunut vaikeuksiin epätietoisena siitä, "mitä ja milloin", soveltaessaan ja toteuttaessaan kultaisen säännön — Jumalan toiminnallisen tahdon — eri puolia. Jos vaikkapa tekee jonkin ystävänpalveluksen, sääntö tuntuu jokseenkin yksinkertaiselta, helpolta ja luonnolliselta. Entä kun joutuu vaikeisiin ja kipeisiin tilanteisiin; tunnemme epätietoisuutta, kiukkua, loukkaantuneisuutta, olemme ideoiden ja ihanteiden ristiriidassa, ja syynä ovat sellaiset tekijät kuin ego, tärkeily, emootiot ja tuomitsevuus, joista johtuen olemme vääristäneet ajatuksemme ja tulkintamme siitä, mikä on paras tai ihanteellisin tapa soveltaa kultaista sääntöä. Ratkaisua etsiessämme saatamme turvautua kokemukseen, rukoiluun, logiikkaan, järkeen, rakkauteen ja viisauteen ja yritämme päästä selville, mikä on oikein, saavuttaaksemme ymmärryksen ja käsityksen ongelmistamme ja niiden ratkaisusta. Voimme viime kädessä kääntyä aina Jumalan puoleen — aivan kuten Jeesus teki harvinaista ja tarkkaa kaukokatseisuutta osoittaen. Lopulta voimme pyrkiä tavoittamaan Jeesuksen sydämen ja mielen ja kuvitella, miten hän selvittäisi tilanteen.

Hengellisiin ratkaisuihin pyrkiminen, Jumalan ja hänen apunsa etsintä, on teko, joka syynä on ihmissydamässä tuntevan nälän aiheuttama tunne tarpeesta.

Viimekädessä meitä johtavat Jumala kohti kuitenkin ajatuksemme eivätkä tunteemme. Tämä luontainen nälkä sikiää siitä, että tajuamme pienuutemme, moraalisen epäonnistumisemme tai tuntemamme rakastamisen kyvyttömyytemme, mikä puolestaan saa aikaan nöyryyden tuntemuksen. Nöyryys saa meidät oivaltamaan inhimilliset rajoittuneisuutemme sekä etsivän kaipuun tietää Jumalan tahto ja löytää jokin keino sen täyttämiseen. Tämä on nöyryyden voitto ylpeydestä — ihmisen tahdon ja Jumalan tahdon suhteellisten verrattomuuksien mietiskelyä. *"Jos todella haluat löytää Jumalan, tuo balu on itsessään todistus siitä, että olet jo löytänyt hänet."* [1440:2] Kun jälkepäin alat löytää ja kokea Jumalan omassa sielussasi, alat yhä useammin löytää hänet muittenkin ihmisen sielusta ja lopulta kaikista Jumalan mahtavan universumin luoduista ja luomuksista.

Havaitsemme omasta elämästämme ja kokemuksestamme, että **kanssaihmissensä palveleminen tuottaa korkeimman tyydytyksen ja kuvastaa eittämättä jumalallista omanarvontuntoa** (316:4). Maailmantalous perustuu antamiselle ja ottamiselle; Jumala on kuitenkin säätänyt: *"On autuaampaa antaa kuin saada"* [316:5], ja Jeesus sanoi: *"Joka joukossanne tahtoo olla suurin, olkoon hän kaikkien palvelija."* [316:5] Lisäksi, kun ihminen antautuu kumppanuussuhteeseen Jumalan kanssa, tiedämme, että suuria asioita saattaa tapahtua ja tapahtuu. Meidän kuolevaisten on kuitenkin jokaisessa tilanteessa määriteltävä, olemmeko itsetietoisia, aggressiivisia, aktiivisia vai passiivisia. Ennen kaikkea voimme tutkiskella ja ihmetellä miellesämme ja sielussamme, onko meillä kykyä **tietää**, mitä sanoa, mitä tehdä, miten reagoida ja miten parhaiten palvella kaltaisiamme, näin pääsemme sellaiseen kosmiseen tasapainoon ja kasvuun, että oivallamme, mikä on ihanteellinen toimintatapa. Pyrimme yksinkertaisesti sanottuna virittymään Jumalan tahtoon

päästäksemme selvempään varmuuteen ja tietoon siitä, mikä on oikein ja mikä on väärin.

Ollessaan tässä maailmassa Jeesus ilmoitti Jumalan olevan Isä ja kaikkien ihmisten olevan veljiä. Hänen sanomansa tälle maailmalle oli vapauttava, sillä hänen lahjoittautumisensa oli alusta loppuun ilmoitusta rakkautta, armon ja anteeksiantamisen Jumalasta. Jeesus eli ihmisten keskuudessa ja arvosti suuresti kokemustaan. Hän säteili toden totta sellaista rakkautta, joka on rehellistä, vilpittöntä ja tarttuvaa. Täyttäessään Isän tahtoa hän opetti sellaista kantaa, toimi siitä esimerkkinä ja eli sitä todeksi, että kuta paremmin ihminen ymmärtää lähimmäistään, sitä helpompaa on antaa hänelle anteeksi ja jopa rakastaa häntä. Hänen sanomansa levittäminen oli verrattoman tuloksellista, sillä hän ei jättänyt ketään kylmäksi. Hän puhui suoraan ihmisten sielulle. Hänen apostoleilleen oli lisäksi suureksi avuksi ja opastukseksi se, että hän selosti ja opetti heille niitä eri merkitystasoja, jotka liittyvät tämän kultaisen säännön tulkintoihin.

“Liballinen taso. [puhtaasti itsekäs ja himokas tulkinta]

“Tunteiden taso. Tämä taso on yhtä tasoa liballisuuden tasoa korkeammalla, ja se antaa ymmärtää, että myötätunto ja sääli kohottaisivat asianomaisen tekemää tulkintaa tästä elämänohjeesta.

“Mielen taso. Nyt alkavat vaikuttaa mielen harjoittama järkeily ja kokemuksesta saatu tietoa. Hyvä arvostelukyky edellyttää, että tällainen elämänohje olisi tulkittava sopuinnassa sen korkeimman ihanteellisuuden kanssa, joka kätkeytyy syvällisen itsekunnioituksen ylennytyteen.

“Veljellisen rakkauden taso. Edellisiäkin korkeammalla on taso, joka kertoo epäitsekästä omistautumisesta kanssaihmistensä hyvinvoinnin edistämiseen. Tällä korkeammalla tasolla, joka merkitsee varauksetonta sosiaalista palvelumieltä sen versoessa siitä tietoisuudesta, että Jumala on isä, ja sen seurauksena olevasta ihmisten välisen veljeyden tiedostamisesta, kohdetaan uusi ja entistä paljon kauniimpi tulkinta tästä elämän perusohjeesta.

“Moraalinen taso. Ja sitten kun saavutatte aidosti filosofiset tulkintatasot, kun teillä on todellinen ymmärrys siitä, mikä on **oikein** ja mikä **väärin**, kun tajuatte, mikä ihmisubteissa on ikuisesti kelvollista, silloin alatte tarkastella tällaista tulkintaongelmaa niin kuin kuvittelisitte jonkun ylevämielisen, ihanteellisen, viisaan ja puolueettoman kolmannen henkilön tarkastelevan ja tulkitsevan tätä käskyä siten kuin se soveltuu omakohtaisiin ongelmiinne, jotka juontuvat sovittautumisestanne elämänne tilanteisiin.

“Hengellinen taso. Ja sitten viimeisenä, mutta suurimpana kaikista, saavutamme tason, joka merkitsee henkistä ymmärrystä ja hengellistä tulkintaa ja joka ajaa meidät huomaamaan, että tähän elämänohjeeseen sisältyy Jumalan käsky, jonka mukaan meidän tulee kohdella

kaikkia ihmisiä niin kuin arvelemme, että Jumala heitä kohtelisi. Tämä on ihmisubteiden universumi-ihanne. Ja se on teidän asenteenne kaikkein tällaisiin ongelmiin, milloin suurin toiveenne on, että täytätte aina Isän tahdon. Siksi tahtoisin, että tekisitte kaikille ihmisille siten kuin tiedätte, että minä heille samankaltaisissa olosuhteissa tekisin.“ [1650:5— 1651:3]

Jeesus opetti lisäksi, että kanssaihminen **palveleminen** on korkein käsitys henkiuskonien veljeydestä. [2017:4] Aito veljeyks todellakin tarkoittaa sitä, että ihmiset haluavat vilpittömästi kantaa toistensa taakkoja. Siitä johtuen he noudattavat kultaista sääntöä pyyteettömästi. Mutta **kultainen sääntö ei ole muuta kuin korkea eettinen järjestelmä, jos siitä puuttuu kohottava ja dynaaminen ymmärrys Totuuden Hengen välittämästä universumiviisaudesta.** Jälkimmäisen puuttuessa kultaista sääntöä voidaan tulkita väärin ja käyttää vahingoittamisen välineenä. Kun me lisäksi elämme yhteiskunnassa, jota tahraavat sekaannus ja kapina, kultaisen säännön noudattajat altistavat itsensä niiden riistettäviksi, joiden ihanteet ja tulkinnat eivät ole yhtä korkealla. Kultaisen säännön noudattajien tulee sen vuoksi oppia **puolustamaan ihanteitaan** ja soveltamaan luovasti filosofiaansa kanssaihmistensä tunnottomista asenteista huolimatta. Tästä johtuen Jeesus ei puhunut sellaisen käytänteen puolesta, että kukaan vain toimetomasti alistuisi siihen nöyryytykseen, johon jotkut mahdollisesti yrittävät pahuudelle vastarintaa tekemättömiä pakottaa, vaan että hänen seuraajiansa tulisi mieluumminkin olla viisaita ja valppaita reagoimaan pahuuteen **nopeasti ja myönteisesti** (avain on tässä) hyvyydellä, jottei **pahuus pääse häntä alistamaan, vaan että hyvyys mieluumminkin alistaa pahuuden**, sillä aidosti hyvä on poikkeuksetta vahvempaa kuin häijyinkään pahuus. Hän kuitenkin kehotti myös ottamaan aina huomioon ja kunnioittamaan ihmisen persoonallisuutta. **Oikeamielisiä asioita ei myöskään pidä koskaan edistää voimakkein, sillä hengelliset voitot ovat korjattavissa vain hengellistä voimaa soveltaen.** Hän opetti meille, ettemme tekisi paballe vastarintaa, vaan että löytäisimme hänen kauttaan sellaisen hyvyyden, joka todellisuudessa hävittää paban. Jeesuksen anteeksiantavuus ei ole paban suvaitsemista, vaan se on pelastus tuomituksesta tulemisesta. Pelastus ei vähättele vääryyksiä, vaan se **oikeasee ne.** Oikea rakkaus ei tee vihalle myönnytyksiä eikä sitä suvaitse, vaan se hävittää sen. [2018:1] Se on myös terveellistä emotionaalisen tasapainon kannalta.

Jeesus mullisti maailman tuomalla positiivisen toiminnan hengen passiiviseen oppirakennelmaan. **Jeesuksen uskonto** on selkeä vastakohta nykyajan uskonnolle **Jeesuksesta.** Se ei koostu pelkästä uskomisesta vaan siihen kuuluu myös evankeliumin edellyttämien seikkojen tekeminen. Hän ei opettanut, että sosiaalinen palvelu olisi hänen uskontonsa ydinsi-

sältö, vaan **että palvelu on yksi oikean uskonnon omaamisen varmoista seuraamuksista**. Jeesus opetti ymmärtämystä, kärsivällisyyttä, suvaitsevuutta ja anteeksiantoa ja oli itse niistä esimerkkinä. Henkilökohtaisen kostamisen hän kielsi totaalisesti. Silmä silmästä **ei** ole hyväksyttävä elämäntapa veljesyhteisössä; kosto ei ole pahuuden hyvitys. Armeliaisuuden tulisi aina määrätä tuomioistamme ja rakkauden sävyttää käyttäytymistämme. Hän korosti niin ikään usko-luottamuksen tärkeyttä eli sitä, **että pysyy lujana, sillä on paljon verrattomampaa kärsiä epäoikeudenmukaisuutta kuin on syyllistä siihen itse**. Tulee luottaa siihen, että jumalallinen ja ikuinen oikeudenmukaisuus viimekädessä korjaa voiton. Tulee uskoa ja luottaa Jumalaan.

Omaksumansa filosofian mukaisesti Mestari opetti, että on parempi kiihottaa kanssaihmemme totuuden nälkää kuin on koettaa omahyväisesti “käännyttää” heitä oman näkökantomme puolelle. Neuvojakaan hän ei antanut kuin pyydettyään. Meidän on yksinkertaisesti kunnioitettava toinen toisiamme voidaksemme heitä palvella. Painostaminen ja syyllistämisen taktiikka eivät auta, sillä ihmisen kehitys ja hengellinen kasvu ovat suurimmillaan silloin, kun ajalliset pakotteet ovat pienimmillään. Mitä seuraavaksi? Miten voimme olla varmoja siitä, mitä teemme ja miten sen teemme? Mikä on ihanteellinen toimintatapa?

Meitä rauhoittaa tieto, ettemme ole yksin. Joten voimme palvomalla, rukoilemalla ja mietiskelemällä pyytää Jumalan apua. Tarpeisimme vastaten Jumala on asettanut jokaisen ihmisen sisimpään jotakin — Ajatuksensuuntaajan, Isän osasen, elävän henkiopastajan — joka kertoo, että idea-ihanne hyvän tekemisestä toisille, epäitsekkyyks ja altruistisuus, on moraalista ja oikein. Tätä ihannetta vähiten noudattavatkin itse asiassa myöntävät sen teoriassa oikeaksi. Niinpä ei se, että koemme konfliktin **minuutta palvelevan tahdon ja muuta kuin minuutta palvelevan tahdon välillä** vielä tarkoita sitä, että voimme luottaa sen johtavan meidät oikeaan päätökseen. Persoonallisuutemme on siis yhdistyttävä entistä paremmin päästäksemme ratkaisuun minä-tarpeiden ja orastavan sosiaalisen tietoisuuden monien ristiriitaisten puolien kanssa. Emme kuitenkaan saa unohtaa, että minällä on oikeutensa siinä kuin lähimmäiselläkin, eikä kummallakaan ole yksinoikeutta päästä yksilön huomion ja palvelujen kohteeksi.

Lisääntyvä onnellisuus on aina kaikkien niiden kokemuksena, jotka ovat varmoja Jumalasta. [1766:6] Inhimillinen onnellisuus saavutetaan vasta, kun eheytyvän ja vahvojan persoonallisuuden yhdentynyt tahto koordinoi ja saattaa sopusointuun minuuden omaa parasta tavoittelevan halun ja korkeamman minuuden (jumalallisen hengen) esille tuoman pyyteettömyydenhalun. Evolutio-

naarisen ihmisen mielellä on aina vastassaan se visainen pulma, että sen pitää toimia erotuomarina kamppailussa, jota käydään toisaalta emotionaalisten impulssien luonnollisen laajenemisen, toisaalta hengelliseen ymmärrykseen, aitoon uskonnolliseen pohdiskeluun, perustuvien epäitsekkäiden yllykkeiden moraalisen kasvun välillä. [1134:3]

Pyrkimys turvata yhtä paljon hyvää sekä minuudelle että mahdollisimman suurelle joukolle muita minuuksia on ongelma, jota ei aina voida ajallis-avaruudellisissa puiteissa tyydyttävällä tavalla ratkaista. Otaksuttaessa, että tähän on käytettävissä ikuinen elämä, tällaiset ristiriita-asetelmat voidaan selvittää, mutta yhden lyhyen ihmiselämän aikana niitä ei kyetä ratkaisemaan. Jeesus viittasi tällaiseen paradoksiin sanoessaan: “Joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä valtakunnan tähden, hän löytää sen.” [1134:4]

Maisen elämänsä lopulla Jeesus osoitti täyttävän — Jumalan tahdon viimeistä piirtoa myöten sillä, että hän saavutti riemuvoiton fyysisestä ristinkuolemasta korostaessaan taas kerran Jumalan suurta rakkautta ihmiskuntaa kohtaan ja sitä, että Jumala **varauksitta hyväksyy** ihmiset **epätäydellisinä** kuolevaisina poikinaan ja tyttärinään. *Rukoillessaan “Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät” hän teki rististä ikuisen symbolin, joka kertoo, että rakkaus saa voiton vihasta ja totuus voittaa pahan. [2018:5]*

Risti vetoaa mitä voimakkaammin siihen, mikä ihmisessä on parasta, sillä se tuo esille yhden, joka oli valmis antamaan henkensä tehdäkseen palveluksen kanssaihmisilleen. Suurempaa rakkautta ei voi yhdelläkään ihmisellä olla kuin se, että hän on valmis luopumaan elämästään ystäviensä edestä ja Jeesuksella oli sellainen rakkaus, että hän oli valmis antamaan henkensä vihamiestensä edestä; rakkaus, joka on suurempi kuin on ollut mikään maan päällä tähän mennessä tunnettu rakkaus. [2018:6]

Näin hän taas kerran osoittaa selkeästi, että Jumalan rakkaus ei ole alisteista hänen oikeamielisyydelleen eikä pyhydelleen. Rakkaus on Universaalisen Isän etummaisoin suhtautumistapa kaikkia persoonia kohtaan. Niinpä Jeesus toden totta osoitti olevansa ihmiskunnan pelastaja mutta ei sen lunastaja.

Kaikki edellä esitetty huomioon ottaen, miten voisimme oikeasti tietää, mikä on oikea toimintatapa? Miten voimme toimia jumalallisella tavalla? Miten sovellamme, toteutamme ja noudatamme kultaista sääntöä — sääntöä elämän viettämisestä Jumalan tahdon mukaisesti? Entä miten alamme yhä varmemmin tietää, mitä Jumala tahtoo? Mitkä askleet meidän tulee ottaa?

Esimerkin vuoksi, Jeesus opetti myönteisen oikeamielisyyden kriteerin: *“Jokainen, joka tahtoo olla opetuslapseni, olkoon itseään huomioon ottamatta ja ottakoon täyden määrän velvollisuuksiaan seuratakseen minua joka päivä.”* [1770:2] Niinpä hän itse eli ohjeensa mukaan kulkien ympäriinsä ja tehden hyvää. Luennossaan aidosta itsekontrollista Jeesus määritteli uuden elämäntavan, mikä ennakoiti Totuuden Hengen vuodatamista. Sen sijaan, että pyritään ansaitsemaan pelastus inhimillisen käyttäytymisemme ulospäinnäkyvyyttä kohentamalla, hänen uusi elämäntapansa tarkoittaa elämän elämistä sisältä käsin ulospäin suuntautuen, mieluummin kuin ulkoa käsin sisäänpäin suuntautuen. Johanneksen opettaessa vanhurskauden teitä isiltään perimänsä valistuksen ja lakien mukaisesti — itsetutkiskelun ja itsensäkieltämisen uskontoa — Jeesus puolestaan toi julki uuden ja edistyksellisen sanoman, joka puhui itsensä unohtamisesta ja itsehillinnästä, niin kuin taivaallinen Isä oli ne hänelle ilmoittanut. Entistä noudatellen Johannes opetti, että ihmisten tulisi pelätä Jumalaa, tukahduttaa halunsa, totella ja mukautua lakeihin. Jeesus sen sijaan kehotti ihmisiä — hyvyden, totuuden ja viisauden/logiikan puoleensa kutsuvalla myönteisellä voimalla; ei pelon pakko-vallalla — rakastamaan Jumalaa, ei häntä pelkäämään. Jeesus tuli kohentamaan vanhaa ja korvaamaan sen uudella. Tämä on ilmoituksen konseptio, ja sen avautuminen jatkuu tänäkin päivänä. Hän opetti: *“uudella tiellä Totuuden Henki ensin muuttaa teidät, ja sillä tavoin te sisimmässänne olevassa sielussanne vahvistutte siitä, että mielle jatkuvasti uudistuu hengellisesti, ja näin saatte kyyryn täyttää varmasti ja riemullisesti Jumalan armollisen, hyväksyttävän ja täydellisen tahdon.”* [1609:5] Ja evankeliumin tämä puoli tuli oivallisesti valaistuksi hänen myöhemmin seuraajilleen esittämässään monissa vertauksissa. Hän ei koskaan kehoittanut seuraajiaan vain kärsivällisesti kantamaan velvollisuuksiensa kuormaa, vaan mieluummin hän kehoitti heitä noudattamaan tarmolla ja innostuksella ja täyteen määrään saakka sitä, mikä johtui heidän inhimillisistä velvollisuuksistaan ja jumalallisista etuoikeuksistaan Jumalan valtakunnassa. [1770:2] Jeesus vaatii lojaalisuutta ja vastuuntuntoa, ei uhrautuvuutta.

“Jeesuksen uskonto” osoittaa sitä paitsi, miten suuresti se eroaa vanhasta uskonnosta, joka opetti itsensä uhraamista, kun uusi sen sijaan opettaa vain itsensä unohtamista, yhä laajempaa todellistumista ja itsensä ymmärtämistä toisiinsa liittyvässä sosiaalisessa palvelussa ja universumin käsittämässä. Vanhan uskonnon motiivina oli pelkotietoisuus; uutta valtakuntaevankeliumia hallitsee totuusvakaumus, ikuisen ja universaalisen totuuden henki. Eikä mikään määrä hurskautta tai opillista lojaalisuutta voi korvata sitä, jos valtakuntaan uskovien elämäkokemuksesta puuttuu elävän Jumalan hengestä syntyneille pojille luontainen spontaani, avokätinen ja vilpittömän ystävällisyys. Traditio sen paremmin kuin muodollisesta palveluksesta koostuva seremoniajärjestelmäkään ei voi hyvittää sitä, jos ihmiseltä

puuttuu aito myötätunto kanssaihmissiään kohtaan. [1951:1] Ihmiselle esitetty haaste ei siis ole vain jotakin epä-määräistä, etäistä, romanttista ja teoreettista, vaan kysymyksessä on mitä todellisin seikka, jonka ihminen voi tämän elämän aikana ylipäättään tietää ja kokea. Kun vastaamme menestyksellisesti Jumalan haasteeseen, kasvamme tässä ja nyt!

Jeesus kuitenkin varoitti sellaisesta *“järjettömydestä, että ryhtyisit kukistamaan keusausta sillä, että pelkän ihmistahdon voimin korvaat yhden halun toisella ja muka ylevämmällä halulla.”* [1738:4] Tahto sinänsä ja sellaiseenaan ei riitä. Vähempiarvoisen ja alemman luontomme aidosti voittaaksemme meidän tulee päästä sellaiseen hengelliseen etulyöntiasemaan, että meissä on tosiasiallisesti kehittynyt kiinnostus ja rakkaus niitä korkeampia ja ihanteellisimpia käyttäytymistapoja kohtaan, joilla mieleemme haluaa korvata mainitut alemmat ja vähemmän ihanteelliset käyttäytymistotumukset. **Hengellisen muuttumisen avulla vapaudumme** kuolevaiselle ominaisten halujen pettävästä **tukahduttamisesta** pikemminkin kuin, että tukahduttaminen koituu meille lisätaakaksi. Vanha ja alempiarvoinen unohtuu uutta ja verrattomampaa rakastettaessa, aivan kuten kauneus aina kukistaa rumuuden niiden sydämessä, joita valaisee totuuden rakkaus. (1739:0)

Totuuden Henki on Jeesuksen lupaama uskovien sydämeen lähetetty uusi auttaja, joka on vuodatettu kaiken lihan päälle.

Tämä jumalallinen anti ei ole totuuden kirjain tai totuuden laki, sen ei myöskään ole määrä toimia totuuden muotokielenä tai totuuden ilmiönä. Uusi opettaja on vakuuttuneisuus totuudesta, tietoisuus ja varmuus totuudellisista merkityksistä todellisilla hengen tasoilla. Ja tämä uusi opettaja on elävän ja kasvavan totuuden, laajenevan, avautuvan ja mukautuvan totuuden henki.

Jumalallinen totuus on hengessä havaittu ja elävä realiteetti. Totuus ilmenee vain korkeilla hengellisillä tasoilla, jotka merkitsevät jumalallisuuden tajuamista ja tietoisuutta yhteisyydestä Jumalan kanssa. Totuuden voi tuntea, totuuden voi elää; totuuden kasvun voi kokea sielussa, ja mielessä voi nauttia sen antaman valaistuksen tuomasta vapaudesta, mutta totuutta ei voi vangita kaa-voiksi, normeiksi, uskonkappaleiksi tai ihmisen käyttäytymisen älyperäisiksi malleiksi. Kun ryhdytte antamaan jumalalliselle totuudelle ihmisperäistä sanamuotoa, se varsin nopeasti kuolee. Vangitun totuuden kuoleman jälkeen tapahtuva pelastaminen voi parhaimmillaankin päätyä vain siihen, että tuloksena on omalaatuista älylistettyä ja jalostunutta viisautta. Staattinen totuus on kuollutta totuutta, ja vain kuollutta totuutta voidaan pitää teoriana. Elävä totuus on dynaamista, ja sillä voi ihmismielellä olla vain kokemuksellinen olemassaolo. [1949:3—4]

Tässä mielessä nimenomaan siis *Jumalaa tuntevista totuudenrakastajista koostuvan uskovien veljesyhteisön muodostamassa valtakunnassa tämä kultainen sääntö saa eläviä ominaispiirteitä. Ne edustavat hengellistä oivallusta niillä korkeammilla tulkinnan tasoilla, jotka panevat kuolevaiset Jumalan pojat subtautumaan tähän Mestarin esittämään kehotukseen vaatimuksena heidän subtautua kanssaihmissiinsä tavalla, jolla näille koituu suurin mahdollinen hyvä siitä, että uskova on heihin yhteydessä.* [1950:2] Siksi kultainen sääntö perustuukin sille edellytykselle, että **yksilöllä on kyky soveltaa totuutta Totuuden Hengen** suoman yliaineellisen oivaltamisen avulla **jatkuvasti omaa tulkintaansa jumalallisista merkityksistä ja arvoista muokaten**, samalla kun hän nousee kosmista tuloksien saavuttamista merkitseviä kehiä. Kyseiset merkitykset näkee näin ollen parhaiten siten, että elää niitä ja kokee hengen hedelmiä sitä mukaa kun ihminen kehittyy ja kasvaa hengellisesti korkeammalle ja sisäänpäin.

Tuloksena siitä, että vilpittömästi pyrimme noudattamaan näitä aineellisen ja hengellisen elämän periaatteita, kasvamme tietämyksessä, rakkaudessa, viisaudessa ja taivaallisen Isän, sen loputtoman rakkauden lähteen palvonnassa, joka meidät loi ja joka iäti meitä tukee. Pitäytymällä etsintäämme ja luottamalla Jumalan kaavailuihin hengellisen valaistumisemme osalta, me näin ollen etsimme viisautta tietää Jumalan tahto ja rohkeutta täyttää se kaikissa asioissa. Alamme sen jälkeen ymmärtää elämän väistämättömyyksiä ja oivallamme lisäksi, että olemme osa jättäjäistä luomakuntaa. Niinpä koemme muutoksen ja vahvistumme siitä hengellisestä vakuuttuneisuudesta, että olemme tosiaankin jo mukana ikuisessa elämässä, jonka kuluessa muutumme vähä vähältä yhä enemmän Jumalan kaltaisiksi. Uskomme vahvistuessa alamme tunnustaa, että Jumalan meidän varallemme tekemä suunnitelma on verrattomasti omia kaavailujamme parempi ja että suurin onnemme ja suurin tutkimusmatkamme on pyrkimyksemme tehdä hänen tahtonsa. Alamme siis kokea sitä hengellistä vapautta, joka koituu siitä, että hyväksyy Isämme vastaavan uskossa tekemäimme tekojen seuraamuksista!

Kultainen sääntö on paljaaksi riisuttuna tämä: Jumalan tahdon noudattaminen ja pyrkimys toteuttaa sitä arkielämässämme. Joten miten me siis todellakin päättellemme, mikä on oikeasti ihanteellinen toimintatapa? Entä miten voimme olla varmoja siitä, että

teemme aina oikein? Tänään en sitä tiedä enkä ole siitä varma, en huomennakaan, en myöskään lähitulevaisuudessa! Mikä mielestäni sen sijaan on tärkeää, on tosiasiallinen kokemus, kokemuksellinen/hengellinen kasvu ja kehitys kohti ylevemmän ja paremman toimintatavan — Jumalan toimintatavan — reaalistumista. Lisääntyvän kokemuksen ja viisauden ansiosta saavutamme kasvavaa hengellistä varmuutta ja kypsyyttä. Elämä ja itsehallinta — ei siinä muusta ole kysymys kuin valintapäätösten tekemisestä. Kasvaessamme ja kypsyyssämme teemme parempia valintoja. Kuta viisaammiksi ja kokeneemmiksi käymme, sitä helpompia ja parempia päätöksemme ovat. Mielestäni ei ole läheskään yhtä tärkeää, että ymmärrämme kaiken nyt, kuin että pyrimme tuon kasvun ymmärtämisen oppimiseen joka päivä. Meidän tulee oppia luottamaan ja panemaan uskomme Jumalaan. Tämä luo yhä laajempaa ymmärrystä, ymmärtämistä ja aitoa henkilökohtaista vapautta. Mutta tämän suuren mysteerin löytäminen ja täydellistäminen johdattaa meidät ikuiselle matkalle, jolla vihdoinkin ja lopulta päädyimme infiniittisyydessä kasvokkain Jumalan kanssa.

Lopuksi toteaisin, että kultaisen säännön noudattaminen eli edistyvä, kehittyvä ja sopeutuva menetelmä Isän tahdon täyttämiseksi on yksinkertaisesti ihmisen kunnioituksestaan, ymmärryksestään, palvonnastaan ja rakkaudestaan tekemä yritys tulla yhä enemmän Hänen kaltaiseksi. Yksinkertaisesti sanottuna oivallamme, että Jumala on rakkaus ja haluamme tulla yhä enemmän hänen kaltaiseksi. Tämän oivalluksen kautta ja oivaltaessamme totuuden, kauneuden ja hyvyyden kolmiyhteisen ja universaalisen käsitteen, kasvaessamme aineellisista hengelliseksi idea-ihanteiksi, epätäydellisistä täydellisiksi ja epävanhurskaista vanhurskaiksi me perimmältään kehitymme ikuisesti ja loputtomasti taivaallisen Isämme kauneudessa, viisaudessa, armeliaisuudessa ja rakkaudessa — fyysisessä, mielellisessä ja hengellisessä kokemuksellisessa kasvussa ja kehitymisessä. Silmämme alkavat avautua niin, että me tosiaankin näemme. Mielemme alkaa keskittyä olennaiseen niin, että me tosiaankin käsitämme ja ymmärrämme. Sielumme avautuu ja ottaa vastaan kehittymisen ja hengellisten realiteettien todeksi elämisen ikuiset haasteet.

INTERNATIONAL URANTIA ASSOCIATION

JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännesvuosittainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat.

IUA Journal ilmestyy englanniksi, suomeksi, ranskaksi ja espanjaksi.

Toimittajat

Päätoimittaja Carolyn Prentice; *toimittajat* Pascal Coulombe (Ranska), Cathy Jones (USA), Kari Kuosmanen (Suomi), Janet Nilsen (USA), Maggie Pyle (USA), Andrés Rodríguez (Kolumbia), Trevor Swadling (Australia).

Muunkielisten painosten tuotanto: Seppo Kanerva, muunkielisten painosten valvova toimittaja. Seppo Kanerva *suomi*; Chris ja Nicole Ragetyl; Jean Royer ja Alain Gagnon *ranska*; Víctor García Bory, David Carrera Ibáñez, Eduardo Jalles, Carlos Ortega ja Bill Lloyd, *espanja*.

URANTIA-SÄÄTIÖN TOIMISTOT

KESKUSTOIMISTO—AMERIKAN YHDYSVALLAT

Urantia Foundation
533 Diversey Parkway
Chicago, Illinois 60614, USA
Puh: +1-773-525 3319; faksi: +1-773-525 7739
Sähköposti: urantia@urantia.org
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

SUOMI—POHJOIS- JA ITÄ-EUROOPPA

Urantia Foundation / Urantia-säätiö
Runeberginkatu 54A A 5
00260 HELSINKI
Puh. (09) 496 561; faksi: (09) 496 225
Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fi
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

AUSTRALIA—UUSI-SEELANTI—AASIA

Urantia Foundation
7 Walsh Street
North Narrabeen 2101 NSW, Australia
Puh./faksi: +61-2-9970 6200
Sähköposti: urantia@urantia.org.au
Verkkosivu: <http://www.ozemail.com.au/~urantia>

ISO-BRITANNIA JA IRLANTI

Urantia Foundation
2 Wanbourne Lane
NETTLEBED, Oxfordshire RG9 5BJ
Yhdistynyt Kuningaskunta
Puh./faksi: +44-01491-641 922
Sähköposti: urantia@easynet.co.uk

RANSKA—LÄNSI- JA ETELÄ-EUROOPPA

Urantia France S.A.
48, rue Douy Delcupe
93100 Montreuil sous Bois
Ranska
Puh. +33-1-5693 3513; faksi +33-1-5693 3511
Sähköposti: urantia@urantia.fr
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

KANADA (Québec)

Fondation Urantia
707, route 138
Cap-Santé, Québec G0A 1L0
Kanada
Puh. +1-418-285 3333; faksi +1-418-285 0226
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

KANADA (Vancouver)

Urantia Foundation
2150 Bellevue Avenue 805
West Vancouver BC V7V 1C3
Kanada
Sähköposti: cascades@telus.net

VENÄJÄ

Fond Urantija
Bumazhnaja ulitsa 9 of. 310
198020 Sankt Peterburg
Venäjä
Puh./faksi +7-812-580-3018

MEKSIKO—LATINALAINEN AMERIKA

Fundación Urantia
Apartado postal 19-400
03901 México DF
Meksiko
Verkkosivu: www.urantia-latina.org

Urantia-säätiöllä on lisäksi edustajat Argentiinassa, Belgiassa, Brasiliassa, Bulgariassa, Ecuadorissa, Indonesiassa, Kolumbiassa, Koreassa, Kreikassa, Liettuassa, Meksikossa, Norjassa, Perussa, Senegalissa, Uruguayssa, Venezuelassa ja Virossa.

Ellei toisin mainita, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.

© 2001 Kansainvälinen Urantia-yhdistys

TILAUKSET

Tilaushinnat:

Vuositilaus (neljä numeroa): FIM 50,00

Irtonumerot: FIM 15,00

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126 Pankkisiirtolomakkeen "Tiedotuksia" -osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

JOURNAL ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat JOURNALin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. JOURNAL ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka JOURNAL pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. JOURNAL on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä JOURNALiin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista JOURNALissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken JOURNALille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset johonkin Urantia-säätiön toimistoista. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan Urantia Foundationin keskustuimistoon. Kansainvälinen Urantia-yhdistys ja International Urantia Association JOURNAL ovat läheisessä suhteessa Urantia-säätiöön, *Urantia-kirjan* alkuperäiseen julkaisijaan. Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä, IUA JOURNALista tai Urantia-säätiöstä, ota yhteyttä johonkin takakannen kääntöpuolella mainituista Urantia-säätiön toimistoista.

Kaikki tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten, Urantia-säätiön johtokunnan tai Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.